

bağımsızlık demokrasi sosyalizm yolunda

GENÇ SOSYALİST

15 GÜNLÜK SOSYALİST GENÇLİK GAZETESİ

7

500 Krş. 29 Kasım 1978

Sosyal Demokrasi Faşizme Karşı Laf Değil İş Yapmalıdır!

FAŞİST MİLLİYETÇİ HAREKET VE YAN KURULUŞLARI KAPATILMALIDIR!

Sosyalist Gençler Birliği 52. şubeye ulaştı

Sosyalist Gençler Birliği'nin örgütler ağı, büyük bir hızla gelişmesine devam ediyor. Hiç bir engel tanımayan bu gelişim sayesinde, SGB'nin şube sayısı geçtiğimiz günlerde elliyi aştı. Bugün, Sosyalist Gençler Birliği, Türkiye'nin dört bir yanındaki 52 şubesi ve binlerce üyesiyle, işçi sınıfı sosyalizminin rehberliğinde gençlik kitleleri içerisinde çalışmalarını sürdürüyor.

Sosyalist Gençler Birliği'nin yeni şubeleri Yozgat, Bozüyük (Bilecik), Nikfer (Denizli) ve Pazarören (Kayseri)'de atandı. Genç Sosyalistlerin uzunca bir süredir örgütlenme hazırlığı yaptıkları bu şubelerin de, militan, fedakar ve bilinçli üyeleriyle gençliğin mücadelesinde öncülüğe namzet oldukları açıktır.

Sosyalist Gençler Birliği'nin örgütlenme hedeflerini de aşarak gelişmesi, işçi sınıfı sosyalizminin gençlik kitleleri içerisinde artan saygınlığının ve etkinliğinin bir göstergesidir. İşçi sınıfı sosyalizminin ideolojik-politik gücü, gençlik içinde de yansımasını bulmaktadır. Gençlik kitleleri, bizzat hayatın içinde, her geçen gün artan ölçüde doğru ile eğriyi ayırt ederek, işçi sınıfı sosyalizmine yönelmektedir. Sosyalist Gençler Birliği, işte bu yönelişin bir sonucu olduğu kadar, aynı zamanda nedenlerinden biridir. İşçi sınıfı sosyalizminin ideolojik, politik rehberliğini gençliğe taşımak ve gençliği işçi sınıfı sosyalizmine kazanmak için, örgütleri Sosyalist Gençler Birliği'nin çatısı altında toplanarak canla başla çalışan Genç Sosyalistler, gençlik hareketinin başarılı ve kalıcı adımlar atmasının ve geleceğinin teminatıdır.

Gazetemiz, bu inançla yeni atanan Sosyalist Gençler Birliği şubelerine çalışmalarında başarılar diler.

Demokratik Güçbirliği Platformu Ankara'da ilk toplantısını yaptı

YASALARDA ANTİ-DEMOKRATİK DEĞİŞİKLİĞE HAYIR!

DİSK'in çağrısı üzerine Ankara'da 33 demokratik ve mesleki kuruluşun katılımıyla yapılan toplantıda, çeşitli yasalarda antidemokratik yönde yapılması düşünülen değişiklikler eleştirilerek, bu konuda Başbakan Ecevit'e ortaklaşa bir mektup gönderilmiştir. Ecevit'e gönderilen mektubu imzalayan kuruluşlar şunlardır: DİSK, TÖB-DER, TMMOB, HALKEVLERİ, TRT-DER, TÜMOD, TÜMAS, BARIŞ DERNEĞİ, SOSYALİST GENÇLER BİRLİĞİ, İM-DER, TÜRK TABİPLER BİRLİĞİ, TÜM-DER, GÖRSEL SANATÇILAR DERNEĞİ, DSDF, TÜM-OR-DER, TÜTED, TÜM TEKNİKERLER DERNEĞİ, AKD, İKD, TÜS-DER, DKD, PİM, SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ, DHKD, GENÇ-ÖNCÜ, TÜM DEV-GENÇ, DÖB, DEV-GÖR, GEB, GENÇ-GÜÇ, DEV-GENÇ ve İGD.

Ecevit'e gönderilen mektup aynen şöyledir:

''Sayın Bülent Ecevit
Başbakan
ANKARA

''Bugün Ankara'da DİSK'in çağrısı üzerine Demokratik Platform'u oluşturmak amacı ile biraraya gelen, emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleyi sürdürmede kararlı olan 33 kuruluşun yöneticileri olarak saptadığımız bazı görüşleri bilginize sunmakta yarar görüyoruz.

''Yıllardır ve bugün, bir yandan faşist saldırılar, kamu kuruluşlarında da kadrolaşan faşist cinayet şebekelerinin kitle katliamları sürmekte, öte yandan egemen sınıfların yarattığı ekonomik bunalımların tüm yükü, her geçen gün biraz daha fazla bir biçimde emekçi halkın sırtına yüklenmektedir.

''Tüm bu bunalımların emperyalist-kapitalist sistemden kaynaklanmakta olduğu bilinirken, bir yandan da bu sistemle ilişkiler pekiştirilmeye çalışılmaktadır.

''Giderek yoğunlaşan faşist saldırılar ve ağırlaşan ekonomik bunalım karşısında, bugün siyasi iktidar kararsız davranmakta ve ciddi önlemler almaktan uzak bir noktada bulunmaktadır.

''Hal böyle iken faşist odakların üstüne gidilmezken, yıllardır emekçi halkın çıkarlarını savunan demokratik örgütlere yönelik yeni antidemokratik yasa tasarılarının gündeme getirildiği gözlenmektedir.

''CHP'nin muhalefette iken Anayasa Mahkemesine başvurarak iptal ettirdiği bazı antidemokratik hükümleri iktidara geldiğinde yasalaştırmak istemesi çarpıcı bir çelişkidir.

''Bugün yasalardaki düşünce ve örgütlenme özgürlüğü çok sınırlı iken ve asıl yapılması gereken bu sınırlamaların kaldırılması iken, bu sınırlı demokratik hakları da ortadan kaldırılmaya yönelinmesi, emekçi kitleler ve onların örgütleri tarafından kabul edilemez.

''Bizler, yıllardır tüm faşist saldırı ve antidemokratik baskılara karşı mücadele veren kitle örgütlerinin yöneticileri olarak bu girişimlerden vazgeçilmesi gereğini hatırlatıyoruz.

''Tüm antidemokratik girişimlere karşı bütün gücümüzle mücadele edeceğimizi bir kez daha açıklıyoruz.''

Espiye' de Faşist Saldırı

Faşistler umduklarını bulamayacaklar

Espiye halkından tecrit olan faşistler, epeydir Spor Kulübü aracılığıyla Espiye' ye yuvalanmaya çalışıyorlardı. Zaman zaman da ortalığı karıştırmak amacıyla, saldırgan yüzlerini gösterdiler.

Espiye Spor Kulübü'ne atıldığı söylenen bomba ile ilgili mahkemeden sonra, amaçlarını bir kere daha ortaya koydular. Olaylar, faşistlerin ''devrimci solcu''lara saldırmasıyla başladı. Goşistlerin tavırları, saldırının tüm ilçeye yayılmasında önayak oldu.

Daha sonra, yine bir goşistin kişisel hareketi, olayı tekrar alevlendirdi. Halka silahla saldırmaya kalkan faşistler, iyice gemi azıya aldılar. Olay yerine gelen polislerden bir POL-BİR üyesi, silahıyla kasıtlı olarak SGB'li arkadaşlarımıza saldırdı. Polis, olayların sorumlusu saldırganları yakalayacağı yerde, yedi arkadaşımızı tutukladı. Adliyenin önünde, durumu kınamak üzere toplanmaya başlayan halk, jandarma tarafından dağıtılmak istendi. Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Tüm Espiye halkının kararlı tavrı karşısında, faşistler sinerek deliklerine çekilmek zorunda kaldılar.

Biz Genç Sosyalistler, bu son olayda bir kere daha gördük ki, ancak kitlesel ve örgütlü bir hareket faşist saldırıları boşa çıkartabilir. Maceracılık ve bireysel tavırlar ise, sadece saldırganların işine yaramaktadır.

ESPİYE'DE FAŞİST SALDIRGANLIK BOŞA ÇIKARTILACAKTIR!

ESPİYELİ GENÇ SOSYALİSTLER

Zonguldak Vakıflar Öğrenci Yurdunda Mücadelemiz sürecek

Zonguldak Vakıflar Öğrenci Yurdunda antidemokratik uygulamalar hâlâ devam etmektedir. MC kalıntısı Müdür hâlâ istediği gibi ilerici devrimci öğrenciler üzerinde baskılar uygulamaktadır.

17 Ekim günü MSP'nin Ankara'da yapılan kongresine 50 öğrenciyi bizzat kendisi gönderdiği halde, yurda geç kalan diğer ilerici öğrencilere ''ceza veririm, atarım'' şeklinde tehditler savurmaktadır.

Ayrıca Yurt Müdürü 'Sebil', 'Şura' gazetelerinin satılmasına, okunmasına izin verdiği halde yurda Cumhuriyet gazetesi getiren öğrenciye bir hafta uzaklaştırma cezası verilmiştir. Gene Müdür, yurt kurallarını çiğnediği halde MHP yanlısı öğrencilere de hiç bir şekilde uyarıda bulunmamakta, karşı çıkmamaktadır.

Daha önce de Vakıflar Bölge Müdürlüğüne yazılı başvuruda bulunduğumuz halde şimdiye kadar Yurt Müdürü'nün bu haksız uygulamaları hakkında herhangi bir işlemde bulunulmamıştır.

Biz Vakıflar öğrenci yurdu Genç Sosyalistleri olarak, bu antidemokratik baskı ve uygulamaları protesto ediyoruz. Gerici Yurt Müdürü görevden alınsın! Yaşasın demokratik yurt mücadelemiz!

Vakıflar Öğrenci Yurdu
Genç Sosyalistleri

Yamanlar cam işçileri grevde

SGB grevci işçilerle dayanışmada

Yıllardır en olumsuz koşullar, antidemokratik baskılar altında çalışan cam işçileri, bu yılın bahar aylarında örgütlenme çalışmalarına hız verdiler. Ve DİSK'e bağlı Hür Cam-İş sendikasında örgütlendiler.

İşçilerin devrimci sendikayı seçişinin ne anlama geldiğini bilen patron, bazı işçileri attı. Sendikaya geçişle birlikte gelen zam taleplerine ise kulak asmadı. Ama kendi aklınca. Şimdi duymayan kulaklara öyle duyuruyor ki işçiler...

Tüm oyunlara, engellemelere, sahtekarlıklara rağmen cam işçileri greve ''evet'' dedi. Nasıl başlamışsa öyle şimdi. Birlik, mücadele azmi, yine birlik var grev yerinde. Gün gün üstüne bindikçe artıyor kararlılıkları. Aynı şekilde patronun telaşı da artıyor, grevi kırmak için nafile yollar deniyor. Grev çadırlarını kurşunlatıyor son telaşıyla ama 70 günü aşan Yamanlar Cam grevi, işçi yandaşlarının, demokratik kitle örgütlerinin saygısını, desteğini kazanıyor. Sosyalistler, başından beri en yakın omuzdaşı olmaya devam ediyor işçilerin. Kurşuna, tehdide, zorlukların her türlüsüne hiç aldırmaksızın onlara destek oluyor, konuşuyor, tartışıyor, davul dövüp halay çekiyorlar grev çadırlarında.

Cam işçileri Genç Sosyalistleri iyi tanıyorlar artık. SGB'nin ne olduğunu, ne için mücadele ettiğini günlerce oturup anlatsaydık bir anlamı olmazdı. Somut işe, eyleme bakıyor iş. İşte Antalya'da işçi-gençlik dayanışması yolunda çok önemli bir adım atılmıştır. Mücadeleleri mücadelemiz olan cam işçileri, arkadaşlarımıza çok şey öğretmişlerdir. Gazetemiz aracılığıyla bir kere daha haykıralım ki grev kazanılacaktır. Genç sosyalistler hep yanında olacaklardır Yamanlar cam işçilerinin.

Antalya'lı Genç Sosyalistler

HALKIMIZ SOSYAL DEMOKRASİDEN FAŞİZME KARŞI LAF DEĞİL İŞ YAPMASINI İSTİYOR

Sosyal demokrat ağırlıklı Hükümet'in kuruluşunun üzerinden 10 aylık bir süre geçti. Bu dönem boyunca, faşist saldırılar azalmak bir yana, sürekli artarak bugünkü vahim boyutlara ulaştılar. Faşist mihraklar, MC dönemlerinde elde ettikleri mevzileri korumak ve halk güçlerini yıldırarak karanlık emellerine ulaşabilecekleri uygun toplumsal ortamı yaratabilmek amaçlarıyla, saldırılarını sürekli olarak artırdılar.Katliamlar birbirini takip etti. Yüzlerce ilerici, yurtsever, sosyalist öldürüldü. Halkın toplu olarak bulunduğu kahvehane, otobüs vb. yerler otomatik silahlarla tarandı. Otobüslerden, evlerden insanlar kaçırılarak öldürüldü. Binlerce yer bombalandı, on binlerce kişi saldırıya uğradı... Bütün bunlar olup **biterken**, sosyal demokrasi ne yapmaktaydı?

Saldırıların kaynağı apaçık ortadadır. Hele ki artık bugün, saldırıların faşist mihraklarca sistemli, planlı olarak kotarıldığını bilmeyen, görmeyen kalmadı. Faşist hareketin insanlık dışı yüzü, geniş halk kitleleri indinde bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı. Emekçi halk kitleleri, faşizmin tiyniyetini bugün somut olarak görmekte ve faşist güçlerin üzerine gidilmesini, faşist yuvaların dağıtılmasını talep etmektedir. Ama sosyal demokrasi bütün bunlara kulaklarını tıkamaktadır. İşbaşına geldiğinden beri, kararsız ve kaypak tavrını sürdürmektedir. Artan faşist tehlikeyi büyük bir vurdumduymazlıkla görmezlikten gelmekte ve göstermelik "tedbirlerle" işi geçiştirmeye çalışmaktadır. Faşist mihrakların üzerine yürüyeceği yerde, hâlâ daha "anarşi" edebiyatını sürdürmekte, "hem sağ hem de sol" tekerlemeleriyle, siyasi bulanıklık yaratarak hedef şaşırtmaktan başka bir iş yapmamaktadır. Sosyal demokrasi, arada bir liderinin ağzından sırf lafta kalan çıkışlar yapmakta, ama bunlar da kitleleri oyalamaktan öte ne bir işe yaramakta ne de başka bir amaç taşımaktadır.

Sosyal demokrası lafta ne derse desin, anti-faşist mücadeleyi ciddiye almamaktadır. Bu ciddiyetsizliği yüzünden, demokrasi mücadelesine verdiği zararın farkına varmadığı gibi, kitledesteğini hızla yitirdiğini ve kendi kuyusunu kazdığını da görmekten uzaktır. Kendi soluna duvar örerek, MC'cilerin kendisini düşürmek istediği ateş çemberini kendi elleriyle iyice daraltmaktadır.**Bu durum da**, sosyal demokrasinin aczini derinleştirmekte, faşizm karşısındaki güçsüzlüğünü artırmaktadır. Sosyal demokrasi kendi soluna duvar örmekle de kalmamakta, demokrasi güçlerine karşı (tekelcilerin arzulayıp da MC'cilere bile yaptıramadıkları) anti-demokratik girişimlere başvurarak demokrasi mücadelesine sekte vurmakta ve böylelikle anti faşist mücadelenin daha da güç ve zaman kaybetmesine yol açarak, faşist güçlerin ekmeğine yağ sürmektedir. Bir yandan demokrasi güçlerine karşı cihat açarken, bir yandan da faşizme karşı olmaktan söz etmenin ciddiyetle uzak yakın bir ilişkisi olamaz.

Sağ sosyal demokrasi, tekelci sermayeye öylesine bordalamıştır ki, sol güçlerin kendini uyarmalarına dahi tahammül edememektedir. Faşist tehlikeyi kendine sorun edineceği yerde, demokrasi güçlerine celallenmeyi iş bellemektedir. Tekelcilere güven vermek için solu etkisizleştirmenin hesaplarını yapmakta, bu uğurda her tür bizans oyununu mübah saymaktadır. Ve sadece kendi solundaki güçleri değil, CHP içindeki sol sosyal demokratları da etkisiz hale getirmek, seslerini soluklarını kesmek için çaba sarfetmektedir. Halka kendini "solcu" olarak gösterip oy toplamasını bilen sağ sosyal demokrasi, bugün tüm sağcı, gerici güçlerin alkışlarını toplayarak sol güçleri bölüp parçalamak peşinde koşmaktadır. İşte DİSK, TÖB-DER ve şimdi de KÖY-KOOP!... Sosyal demokrasinin - sol güçleri peşine takmak amacıyla - kotardığı bu bölücü çabalarının da, tutarlı ve ciddi bir anti-faşistlikle bağdaşmayacağı gayet açıktır. Çünkü, tarih defalarca kanıtlamıştır ki, faşizm ancak ve ancak tüm demokrasi güçlerinin birlik ve beraberliği sayesinde layık olduğu yere gönderilebilir.

Sosyal demokrasi, kararlı ve kesin bir anti-faşist tavır almaktan yan çizmektedir. Bunu yaparken de, sorumluluğu başka yerlere yıkarak, (örneğin tümüyle güvenlik kuvvetlerine ya da yargı organlarına "havale" ederek) kendi sorumluluğunu perdelemeye çalışmaktadır. Oysa, asıl sorumluluk hükümetin omuzlarındadır. Çünkü, faşist mihrakların kökünün kurutulması siyasi bir sorundur. Hükümet, demokrasi güçleriyle birlikte davranarak, faşist güçlerin üzerine cesaretle yürümedikten sonra, salt polisiye tedbirlerle bu olayların önünün alınamayacağı açıktır. Aslında sosyal demokrasi, faşist saldırıların köküne ineceği yerde, olup biteni sıradan zabıta olayları, basit adli vakalar olarak görmekle, siyasi körlüğünü ortaya koymaktadır. Faşist tehditi kavrayamadığını göstermektedir.

Sosyal demokrasi, **bugün** kitleleri oyalamaktan, yani zaman çalmaktan başka bir şey yapmamaktadır. Üstelik, bu tavrıyla sürekli puan kaybeden taraf olduğu halde yapmaktadır bunu. Sonuçta hem zaman kazanan, hem de kazançlı çıkan faşistler olmaktadır. Sosyal demokrasi, - liderinin ağzıyla açıkça isim vererek saldırıların kaynağını gösterdiği halde - acaba neyi beklemektedir? Faşistlerin kurusıkı tehditlere pabuç bırakıp minderi terkedeceklerini mi ummaktadır? Yoksa kürsülerden tehditler savurarak faşistleri korkutacağını ve böylece birbirlerine düşen faşistlerin davadan dönenleri vura vura kendi kendilerini tümüyle temizleyeceklerini mi sanmaktadır? Değilse, faşistlerin toptan Almanya'ya veya şuraya buraya kapağı atacağı ve böylelikle ortalığın güllük gülistanlık olacağı günleri mi beklemektedir? Eğer böylesi ham hayaller peşindeyse, (ki bunun belirtileri vardır) bunu çokgeçmeden pahalıya ödemek zorunda kalacaktır...

Evet, gerçi giderek tecrit olduğundan ötürü faşist milliyetçi hareket bocalar gibidir! Ama bu asla yanıltıcı olmamalıdır. Çünkü, faşist hareket bir yandan kendine yeniden çeki düzen verirken, bir yandan da saldırılarını artırarak sürdürmeye kesinlikle kararlıdır. Bunu da her gün göstermektedir. Faşizmin, öyle bir iki "hoşt" demekle sinip kaçacak cinsten bir köpek olduğunu sanmak, tarihte sadece sosyal demokrasiye nasip olmuş bir bönlüktür. Emekçi halkımız, sağ sosyal demokrasinin bu bönlüğüne asla kapılmayacaktır. Çünkü, faşizmin ne menem bir tehlike olduğunu, hemen her gün etinde, kanında, canında duymaktadır.

Bu yüzden de halkımız, sosyal demokrasiden parlak laflar değil, faşizme karşı kararlı adımlar atmasını, somut iş yapmasını beklemekte; beklemenin de ötesinde istemektedir. Hem de, bir saniye dahi geçirmeksizin!...

Yaşasın Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu

Sosyalist Gençler Birliği Merkez Yürütme Kurulu'nun, kuruluş yıldönümü nedeniyle Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'na gönderdiği mesajı yayınlıyoruz:

Değerli dostlar,

Dünya demokratik gençlik hareketinin öncü örgütü Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nu, kuruluşunun 33. yıldönümünde içten duygularımızla kutluyor ve tüm Türkiye gençliği adına dostça selamlıyoruz.

DDGF'nin her geçen gün artan uluslararası rolü ve sahip olduğu büyük saygınlık, hiç kuşkusuz haklı ve sağlam temellere dayanmaktadır. Çünkü DDGF, gerçekten dünya çapında etkinliği olan biricik gençlik örgütüdür ve dünya halklarının barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık, sosyal ilerleme ve sosyalizm yönündeki mücadelesinin daimi ve güvenilir yandaşıdır. Çünkü DDGF, farklı uluslara mensup olan, farklı sosyo-ekonomik koşullarda yaşayan tüm dünya gençliğinin, anti-emperyalist dayanışmasının, barış ve dostluk özlemlerinin ve taleplerinin, daha iyi bir gelecek için sürdürdükleri kavganın sarsılmaz bir kalesidir. Çünkü DDGF, hangi dil, din, ırk ve cinsten olurlarsa olsunlar, dünyamızdaki tüm genç insanların hak ve çıkarlarının gerçek ve kararlı savunucusu olduğunu, saygın mücadele tarihile tartışılmaz şekilde kanıtlamıştır.

Dünya halklarının ayrılmaz parçası olan dünya gençliğinin her geçen gün artan ölçüde anti-emperyalist mücadele saflarında yerini aldı3ı günümüz koşullarında, DDGF'nin uluslararası etkinliğinin sürekli güçlenmesi, doğal ve kaçınılmazdır. DDGF'nin ilkeleri ve mücadele hedefleri, tüm dünya gençliğine rehber olmaktadır. Dünya gençliği, DDGF'nin saflarında kenetlenerek, uuslararası dayanışmasını dosta düşmana göstermektedir.

Bunun en somut ve en güzel son örneği, Özgürlük Adası'nın başkenti Havana'da, DDGF'nin öncülüğünde gerçekleştirilen görkemli 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali olmuştur. Örgütümüz, Festival'de temsil edilmenin haklı gururunu duymakta ve festivallerin yüce geleneğinin Türkiye gençliğine maledilmesi, soylu amaçlarının hayata geçirilmesi için, üzerine düşen sorumluluğun bilincinde olarak, çalışmalarını vargücüyle sürdürmektedir.

Ülkemizde, işçi sınıfımız ve emekçi halkımız zor günler yaşıyor. Özellikle işbaşındaki sosyal-demokrat ağırlıklı hükümetin anti-faşist mücadeledeki kaypak ve kararsız tavrından cesaret alan faşist mihraklar halk güçlerimize yönelik saldırılarını alabildiğine tırmandırmaktadırlar. Yine, hükümetin tekelcilerin ekonomik bunalımını emekçilere "kemer sıktırarak" aşma politikası sonucu hızla artan hayat pahalılığı, milyonlarca işçi ve emekçiye hayatı çekilmez hale getirmektedir.

Türkiye gençliği de, bu olup bitenlerden nasibine düşeni elbette ki almaktadır. Gün geçmemektedir ki, faşistler bir ilerici, yurtsever, sosyalist kardeşimizi katletmesinler. Ağır çalışma koşulları altında ezilen işçi ve emekçi gençliğin ekonomik-demokratik hakları gaspedilerek haklı mücadeleleri engellenmeye çalışılmaktadır. Ezici çoğunluğuyla bağımsızlık ve demokrasi saflarında yer alan öğrenci gençlik, faşist saldırıların başlıca hedeflerinden biri olmaya devam etmektedir.

Örgütümüz Sosyalist Gençler Birliği, Türkiye'nin dört bir yanına dağılmış örgütler ağıyla, işçi sınıfı politik hareketinin rehberliğinde, halkımızın Bağımsızlık-Demokrasi-Sosyalizm mücadelesinin gelişip güçlenmesi için, işçi, köylü, öğrenci gençlik yığınları arasında kararlı bir mücadele sürdürmektedir. Bilimsel sosyalist gençlik örgütlenmesinin ilkeleri ışığında, çatısı altında topladığı binlerce Genç Sosyalist üyesiyle, gençliğin hak ve çıkarlarının yılmaz bir savunucusu olduğunu kanıtlamaktadır. Örgütümüz, emekçi gençliğin sendika, sigorta, eşit işe eşit ücret, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, iş güvenliğinin ve sağlık olanaklarının artırılması, vb. taleplerini, öğrenci gençliğin çağdaş ve demokratik bir eğitim için taleplerini sürekli olarak savunmakta ve bu talepler uğrunda tüm gücünü ortaya koyarak mücadele etmektedir. Örgütümüz, faşist güçlere karşı gençliğin verdiği mücadelenin en ön saflarında daima yerini almaktadır.

Bir NATO ülkesi olan Türkiye'de barış mücadelesinin özellikle önem taşıdığının bilincinde olan örgütümüz, dünya halklarının kalıcı ve adil bir dünya barışının sağlanması topyekün silahsızlanma, uluslararası yumuşama, güvenlik ve işbirliği yönündeki mücadelesinde, kendi üzerine düşen görevleri hakkıyla yerine getirebilmenin uğraşı içerisindedir.

Örgütümüz Sosyalist Gençler Birliği'nin, Dünya Demoratik Gençlik Federasyonu'nun ilkelerine ve rehberliğine tümüyle bağlı olduğunu belirtir, dayanışma duygularımız ve dostça selamlarımızla çalışmalarınızda başarılar dileriz.

– Yaşasın Dünya Gençliğinin Anti-Emperyalist Dayanışması!

– Yaşasın Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu!

– Yaşasın Dünya Halklarının Barış, Demokrasi, Bağımsızlık, Sosyal İlerleme ve Sosyalizm Mücadelesi!

– Yaşasın Sosyalizm!

SOSYALİST GENÇLER BİRLİĞİ
Merkez Yürütme Kurulu

SANAT OKULLARINDA SÖMÜRÜYE SON!

SOSYALİST GENÇLER BİRLİĞİ

"Sanat Okullarında Sömürüye Hayır!" Bu slogan, Sosyalist Gençler Birliği'nin son afişlerinden birinde yer alıyor. Sanat okullarında okuyan yüzbinlerce öğrencinin ortak taleplerinden sadece biri bu. Ama kuşkusuz en önde geleni. Ve diğerleri, "Üniversiteye tam giriş hakkı tanınmalıdır", "Stajda asgari ücret verilmelidir", "İş güvenliği sağlanmalıdır."... Sanırız sadece bu sloganlar bile, sanat okullarının niteliğini yeterince gözler önüne sermektedir.

Geçtiğimiz ay, diğer ortaöğrenim kurumlarıyla birlikte sanat okullarında da yeni öğrenim dönemi başladı. 150 bin civarında öğrencinin okuduğu sanat okulları, bugün Türkiye'nin dört bir yanına dağılmış durumdadır.

Egemen sınıflar, öteden beri sanat okullarına özel bir önem verirler. Kuşkusuz bu sebepsiz değildir. Çünkü sanat okullarının ana işlevi, egemen sınıfların ihtiyaç duydukları *vasıflı işgücünü* yetiştirmektir. Burjuvaziyi ilgilendiren, sanat okullarında teorik ve pratik derslerle mesleki eğitim gören gençleri sanayiye aktararak sömürüsünü artırmaktır.

Burjuvazinin henüz yeni yeni palazlandığı yıllarda birkaç büyük şehirde açılan sanat okulları, bugün irili ufaklı bir çok il ve ilçe merkezinde bulunmaktadır. Ancak halen daha, sanat okullarının öğrenci kapasitesi, genel ortaöğrenim kurumlarındaki öğrenci toplamının çok küçük bir oranını kapsamaktadır. Yıllardır, kalkınma planlarında, hükümet programlarında vb., bu oranın artırılması öngörülmekte, ama - tüm plan hedeflerinde olduğu gibi- öngörülenin çok çok gerilerinde kalınmaktadır. Örneğin, 1975-1976 öğrenim döneminde teknik liselerde okuyan öğrenci sayısı sadece 5.083'tür. Oysa aynı dönem için öngörülen plan hedefi, 39.000 dir!

Bu durum,sanat okullarındaki öğrenci kapasitesinin giriş taleplerini karşılamaktan çok uzak kalmasına yol açmaktadır. Zaten bu yüzden, - kolejleri bir yana bırakırsak - ortaöğrenim kurumları içerisinde giriş sınavı sadece sanat okullarında yapılmaktadır. Sanat okullarına girme talebinin yüksek olmasının başlıca nedeni, boyutları sürekli büyüyen işsizlik olgusudur. Okulu bitirdikten sonra işsiz kalmanın korkusu, sanat okullarının tercih edilme nedeni olmaktadır. Pek çok aile, haklı olarak, çocuklarının - üniversiteye girme şanslarının da allaha kaldığını görerek- hiç değilse bir meslek sahibi olması ve böylelikle bir an önce yaşamını kazanmaya başlaması isteğiyle, sanat okullarına girmesini arzulamaktadır. Doğal olarak, emekçi karakterli ailelerdir bunlar. Bu da, sanat okulu öğrencilerinin belirgin şekilde emekçi kökenli olmalarını izah etmektedir. Ayrıca, öğrenci mezun olduktan sonra da çok büyük bir olasılıkla ya proleterleşecek ya da emekçi olarak yaşamını sürdürecek olduğundan, bu okullardaki öğrencilerin ezici çoğunluğu işçi ve emekçi karakterli ailelerden gelmektedir.

İşte bu nedenle, sanat okulları işçi sınıfı için de özel bir önem taşımaktadır. Sanat okulu öğrencilerinin önemli bir bölümü, gelecekte sanayi proletaryasına katılacaklardır. Üstelik bunlar, sanayi proletaryasının da ileri unsurları olmaya namzettirler. Çünkü, mesleki eğitimlerini okulda gördüklerinden, belli ölçüde bir "aydın" karakterine sahiptirler. Bu yüzden, sınıf bilincine erişmeleri daha bir kolaydır ve dolayısıyla da çoğunluğu gelecekte birer işçi lideri olmaya adaydır. Kuşkusuz bu kendiliğinden olacak bir şey değildir ama, işçi sınıfı sosyalizminin işçi sınıfı hareketiyle bütünleşmesi sürecinde, sanat okullarından gelen işçilerin önemli bir rol oynayabilecekleri de bir gerçektir. Bu gerçek, işçi sınıfı sosyalizmine ve dolayısıyla Genç Sosyalistlere düşen görevlere de işaret etmektedir!

SANAT OKULLARINDA GENEL (ÇOKYÖNLÜ) EĞİTİM!

Hiç kuşkusuz, burjuvazi de bu gerçeğin farkındadır. Bu nedenle burjuvazi, sanat okulu öğrencilerine mesleki eğitim dışında *genel eğitim* verilmesini istemez. Yani, onların çok yönlü bir sosyal kişilik kazanmalarını sağlayabilecek nitelikte bir eğitim görmelerine karşı çıkar. Burjuvazi için, öğrencilerin sırf *dar bir mesleki eğitim* görmesi yeterlidir. Fazlası ise zararlıdır. Çünkü burjuvazi, uysal robotlar ister. İnsani değerler değildir burjuvaziyi ilgilendiren. Çünkü kapitalist toplumda işgücü de metadan (maldan) başka birşey değildir. Ve kapitalist eğitim-öğretim sisteminin ana amacı, burjuvaziye, sömürü düzeniyle muntazam bir uyum içerisinde işleyen yeni dişliler yetiştirmektir. Bu, eğitim-öğretim sisteminin genel karakteridir. Ama, sanat okullarında bu durum bir kat daha belirgindir. Sanat okulu öğrencilerinin işçi namzeti olduklarını bilen burjuvazi, onların diğer liselerdekinden de çok geride bir genel (çokyönlü) eğitim görmelerini ister. Yani, sanat okullarında okutulan - mesleki konuların dışındaki - sosyal bilimlere ve diğer doğa bilimlerine ilişkin konular, üstünkörü geçiştirilir. Genel liselerde de bu konular çağdışı bir şekilde işlenir ama, sanat okullarında öğrencilerin robotlaştırılması, sosyal yönlerinin köreltilmesi için *özel bir çaba harcanır*. Hatta, yönetmelik gereği olan eğitsel kol faaliyetleri de büyük ölçüde engellenir, işletilmez. Bütün bunların nedeni, - tekrar edelim - işçileşecek sanat okulu öğrencilerinin mümkün olduğunca az "aydın" karakteri kazanmalarını burjuvazinin istemesidir.

Sanat okulu mezunlarına üniversiteye tam giriş hakkı tanınmamasının nedenlerini de, değindiğimiz hususlarda aramak gerekir. İlk bakışta belki "normal" gibi görülen bu tercih kısıtlaması, aslında eğitim-öğretim sisteminin anti-demokratikliğini daha da ağırlaştıran bir uygulamadır. Çünkü, eğitim-öğretim sistemi kökten değişmedikten sonra, yani eğitimde seçme özgürlüğü tam olarak - nesnel ve öznel koşullarıyla - sağlanmadıkça, böylesi tercih kısıtlamaları, fırsat eşitsizliğini daha da artırmaktan başka bir şeye yaramaz. Böylelikle bu uygulama, sanat okulu öğrencilerinin istedikleri dalda yüksek öğrenim yapma özgürlüğünü, - genel liselerdeki yaşıtlarına göre - iyice kısıtlamaktadır. Çünkü burjuvazi, onları bir an önce ücretli köle olarak görmek istemektedir...

SANAT OKULLARINDA MESLEKİ EĞİTİM

Burjuvazi böyle ister ama, sanat okullarındaki mesleki eğitimin de pek iler tutar tarafı yoktur. Gerçi bu hususa özellikle ağırlık verilir, ama mesleki eğitim de çağdışı ve ilkeldir. Yine burada da, (döner sermaye, staj vb.) anti-demokratik uygulamalar hakimdir.

Sanat okullarına gelen öğrenciler, umduklarını mesleki eğitim konusunda da bulma şansına sahip değildirler. Bozuk eğitim sisteminin kaçınılmaz uygulama ve sonuçları karşılar onları. Teknik öğretmen azlığı vardır. Teknik malzemeler ilkel ve yetersizdir. Çalışma koşulları elverişsizdir. Horlanma ve baskı bir yana üstüne üstlük sömürülürler de...

Mesleğinin çeşitli yönleri üzerinde ustalaşmak isteyen öğrenciye, sandalye, masa ve benzeri basit işler yaptırılır mütemadiyen. Özellikle 2. ve 3. sınıf öğrencilerine, ders yılı dışında, staj döneminde böylesi piyasa işleri yaptırılır. Mesleki eğitimini sınamak ve geliştirmek için fabrikada staj gören öğrenciler, meslek dallarıyla ilgisiz angarya işlerde çalıştırılırlar. Gerek atelye derslerinde, gerekse staj döneminde, öğrencilere yetersiz, tekdüze ve kısır bir meslek eğitimi verilir. Bütün bunların sonucunda, öğrenci, mesleğinin tüm inceliklerini ve hünerlerini öğrenmekten mahrum edilir.

Peki, egemen sınıfların bunca önem vermesine rağmen, mesleki eğitim neden doğru dürüst verilmez acaba?Neden öğrencilerin ustalaşmak istedikleri mesleklerini daha iyi öğrenebilme olanakları (öğretmen, araç-gereç, vb.) sağlanmaz? Bu soruların cevabını, Türkiye'deki üretimin niteliğinde aramak gerekir. Bilindiği gibi, Türkiye'de üretim geri bir teknoloji ile yapılmaktadır. Bu nedenle, mesleki eğitimin ortalama seviyesinin, Türkiye'deki teknolojinin ortalama seviyesine uygun düştüğünü söylemek doğru olacaktır. Tabii, bütün bunların da altında yatan temel neden, başta üretici güçlerin asli öğesi insan olmak üzere, tüm üretici güçlerin ve bu arada bilimin gelişmesinin önündeki ana engel olan hakim üretim ilişkileri, yani kapitalist üretim ilişkileridir.

SANAT OKULLARINDA SÖMÜRÜ OLGUSU

Sanat okullarında yapılan piyasa işleri, eğitimin aksaklıklarını artırmakla kalmamakta, öğrencilerin sömürülmesi olgusunu da getirmektedir. Bu piyasa işleri, 1938 tarihinde çıkartılan ve kendi kadar ismi de eski olan bir kanuna (Maarif Vekaletine Bağlı Ertik Okulları Mütedavil Serma-

(Devamı 11. sayfada)

OSANOR PROJESİ VE TALEPLERİMİZ

"OSANOR", Milli Eğitim Bakanlığı'nın mesleki ve teknik okullarla ilgili olarak hazırladığı yeni projenin kısaltılmış adı. İşçi sınıfını da yakından ilgilendiren projenin açık adı ise, "Okul Sanayi Ortaklaşa Eğitimi". Proje, içinde bulunduğumuz öğrenim döneminde deneme mahiyetinde İstanbul, İzmir, Bursa ve Adana illerinde uygulamaya konulacak.

Gelecekte tüm mesleki-teknik eğitimi kapsayacak şekilde genişletilmesi düşünülen OSANOR projesi, Milli Eğitim Bakanlığı'nın yayınladığı bir broşürde şöyle tanımlanmaktadır: "OSANOR eğitimi ülkemizin gereksinim duyduğu çeşitli düzeylerdeki insangücünün üretim koşulları içinde okul ve iş alanları işbirliği ile gerçekleştirdikleri bir eğitimdir... Bu eğitimde öğrenci pratik çalışmalarının bir kısmını veya tamamını işyerinde yapar. Teorik çalışmalarını ise, devam etmekte olduğu okulda sürdürür. Halen bir işyerinde çalışan elemanlar ise, çeşitli eğitim ihtiyaçlarını karşılamak için, özellikle teorik bilgiler kazanmak amacı ile okula gelirler veya işyerinde okulun sahip olduğu teknik insangücünden yararlanırlar."

Görüldüğü gibi, projeyle amaçlanan, "ülkenin" (siz burjuvazinin diye okuyun) ihtiyaç duyduğu vasıflı işgücünün - halen yürütülenden değişik bir yolla - yetiştirilmesidir. Öngörülen değişiklik, öğrencilerin pratik çalışmalarını - ki halen okul atelyelerinde yapılmaktadır - fabrika vb. işyerlerinde, bizzat üretim içerisinde yer alarak yapmalarıdır. Projeye göre öğrenciler, işyerlerinde yarım gün ya da belli bir süre (bir hafta, bir ay, bir dönem, vb.) çalışacaklar, geri kalan sürede de okullarında teorik eğitim göreceklerdir. Özetle belirtecek olursak;

- Projenin esas amacı, değindiğimiz gibi, burjuvazinin ihtiyacı olan vasıflı işgücünün daha iyi yetiştirilmesidir. Yani bu yolla burjuvazinin sömürü olanaklarını artırmaktır.
- Bunun yanısıra, pratik çalışmaları sırasında öğrencilerin işgüçlerinin sömürülmesi ek bir amaç olarak güdülmektedir.
- Üçüncü olarak, halen çalışmakta olan işçilerin mesleki bilgi ve becerilerinin geliştirilmesi konusunda, patronların yükümlülüklerinin hafifletilmesi ve bu yükün eğitim kurumlarına devredilmesi amaçlanmaktadır. (Proje'de açıkça "sanayinin... eğitim yükü azaltılmış olur" denilmektedir.) Böylelikle, üretim

YAŞASIN DÜNYA GENÇLİK VE ÖĞRENCİ HAFTASI

Dünya Gençliğinin Birliği Güçleniyor!

Bugün dünya nüfusunun yarısını genç insanlar oluşturmaktadır. Günümüz dünya gençliğinin en belirgin özelliği, büyük bir toplumsal ve siyasal etkinliğe sahip olmasıdır. Bu, aynı zamanda onu eskinin, geçmiş devirlerin gençliğinden ayıran başlıca özelliktir. Çok eskilere gitmeye gerek yok. Daha yüzyılımızın başında gençliğin toplumsal konumu bugünkünden çok daha değişikti. Evet, geleceğin sahibi olan gençlik, günümüz dünyasında etkin bir konuma sahiptir. Tüm çağdaş toplumsal gelişmelerde, etkin ve önemli bir güç olarak varlığını duyurmaktadır.

Çünkü, çağımızda toplumsal olgular başdöndürücü bir hızla gelişmektedir. Dünyamızın çehresi, tarihin hiç bir döneminde olmadığı kadar büyük bir hızla değişmektedir. Bu değişme ve gelişme sayesindedir ki, emperyalizm nihai çöküşüne doğru hızla yol alırken, sosyalizm çağımıza damgasını vurmaktadır. Tarihin durdurulmaz ve geri döndürülmez şekilde sosyalizmden yana akışı, dünya halkları için sömürüsüz, baskısız ve savaşsız bir dünyayı artık gözle görülür ölçüde yakın, elle tutulur biçimde somut bir hedef haline getirmektedir. Eskiyle yeni arasındaki amansız kavga, insanlığın tarih boyunca hiç bir zaman şahit olmadığı kadar yaygın, kapsamlı, hızlı ve kıyasıyadır günümüz dünyasında. Bu kavga, köhne ve çürümüş kapitalist emperyalist dünya ile, dipdiri ve güçlü sosyalist dünya arasındadır.

İçinde yaşadığımız çağın bu özellikleri, günümüz dünya gençliğinin toplumsal konumunu da belirlemektedir. Bu nedenle dünya gençliğinin toplumsal ve siyasal etkinliği önemli boyutlara ulaşmıştır. Bu nedenle dünya gençliği, her geçen gün artan ölçüde antiemperyalist saflarda yerini almaktadır. Bu nedenle dünya gençliği, barış mücadelesinin muazzam ordusuna milyonlarca yeni savaşçıyla katılmaktadır. Bu nedenle dünya gençliği, sömürüye ve kapitalizme karşı, işçi sınıfının yanında ve onun rehberliğinde mücadele etmektedir. Bu nedenle dünya gençliği, mazlum ulusların emperyalizmden kurtuluş mücadelesine omuz vermekte ve bu savaşın en ön saflarında çarpışmanın haklı gururunu taşımaktadır. Bu nedenle dünya gençliği, açlığın, yoksulluğun ve cehaletin karşısına dikilmektedir. Bu nedenle dünya gençliği, dostluk, kardeşlik ve barışın hakim olduğu bir dünyaya olan özlemini haykırmakta ve bu uğurda milyonlarca yürek, bilek ve bilinci tek bir balyoz gibi vurmaktadır eskinin, köhnemişin, çürümüşün ve sömürünün, baskının, zulmün üstüne..

İşte, tüm dünyada 10 - 17 Kasım tarihleri arasında kutlanan "Dünya Gençlik ve Öğrenci Haftası"nın anlamını burada aramak gerekir. Çünkü bu hafta boyunca, tüm dünya gençliğinin antiemperyalist dayanışması somutlanmaktadır. Çeşitli ülkelerde yaşayan gençler, farklı uluslara mensup kardeşleriyle birlik halinde mücadeleye azimli olduklarını göstermektedirler. Yani bu hafta, dünya gençliğinin ortak düşmana karşı dayanışmasının ve birliğinin her yıl daha da güçlenmesini sağlamaktadır. Bu nedenle de, yüce bir öneme sahiptir Dünya Gençlik ve Öğrenci Haftası.

Dünya gençliği bugün şunu çok iyi bilmektedir ki, emperyalizme ve gerici işbirlikçilerine karşı mücadelesinde kullanabileceği, en güçlü ve değerli silah, birlik silahıdır. Çünkü, emekçi halkların mücadele tarihinde defalarca sınamaya ve denemeye dayanmış daha güçlü başka bir silah yoktur ve olamaz.

Fakat Türkiye gençlik hareketi, değil dünya gençliğiyle güçlü bir dayanışma içerisine girmek, kendi antiemperyalist, antifaşist birliğini dahi sağlayabilmiş değildir bugün. Türkiye gençlik hareketi, bu nedenle enternasyonalist görev ve sorumluluklarını da yerine getirememektedir. Zaten 10 Kasım Dünya Gençlik Günü kutlamalarının yaygın ve etkin şekilde yapılamaması da bunu yeterince kanıtlamaktadır. Bu da göstermektedir ki, dünya demokratik gençlik hareketi karşısındaki enternasyonalist görevlerin layıkıyla yerine getirilebilmesi için, herşeyden önce Türkiye'deki görevlerin yerine getirilmesi gereklidir. İşte bu yüzden, Türkiye gençlik hareketi, dünya demokratik gençlik hareketi platformunda ne yazık ki gerçek bir şekilde temsil edilmemektedir. Kerameti kendinden menkul "temsilci"lerin, bu görevi hiç bir zaman yerine getiremeyecekleri açıktır. Türkiye gençlik hareketini temsil etmekten uzak olanların, "ben temsilciyim" demeleri hiç birşeyi halletmez. Gerçek ortadadır. Temsilcilik iddialarında olanların, Türkiye gençliğinin anti faşist, antiemperyalist güç ve eylem birliğine zarar veren sorumsuzlukları herkesin malumudur. O denli bir sorumsuzluktur ki bu, kendi dar grupçu çıkarları adına, Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu' nun saygın adını dahi Türkiye gençliğinin birliğine sekte vuracak şekilde kullanmaktan perva duymamaktadır.

Türkiye gençlik hareketi, inanıyoruz ki çok geçmeden, grupçu hesapları da aşarak, dünya demokratik gençlik hareketinde layık olduğu yeri alacak ve Dünya Gençlik ve Öğrenci Haftalarını göğsünü gererek, yaygın, etkin ve yığınsal bir şekilde kutlamasını bilecektir.

Yaşasın Dünya Gençliğinin Antiemperyalist Dayanışması!

Yaşasın Uluslararası Öğrenci Birliği!

Yaşasın Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu!

Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu

1945 yılında kuruldu. Dünyanın en büyük, kitlesel gençlik örgütüdür. Uluslararası büyük saygınlığa sahiptir. 100'e yakın ülkeden 100 milyondan fazla genci temsil eder. 200'e yakın ulusal gençlik örgütünü birleştirir. Başlıca amacı, emperyalizme, faşizme ve savaşa karşı tüm dünya gençliğinin güçlerini birleştirmek, ortak düşmana karşı seferber etmektir. Gençlerin temel haklarının gerçekleştirilmesi, aralarında barış, arkadaşlık, dayanışma fikirlerinin yaygınlık kazanması için çalışır. Etkin, geniş kapsamlı kampanyalar, konferanslar düzenler; yayın yapar. Gençlik festivalleri, DDGF'nin düzenlediği ve kendi tarihiyle birlikte anılacak olan dünya gençliğinin en büyük eylemleri arasındadır. Kurulduğundan bu yana, yeryüzündeki bağımsızlıktan, demokrasiden, barıştan ve toplumsal ilerlemeden yana olan güçlerin tüm mücadelelerinin baş destekçisi olmuştur.

Uluslararası Öğrenci Birliği

Yüksek saygınlığa sahip bir diğer uluslararası gençlik örgütüdür. 1946'da Prag'da kurulmuştur. Dünya öğrencilerinin en büyük, en militan, antiemperyalist birliğini ifade eder. 87'den fazla ulusal öğrenci örgütünü birleştirir. Dünyadaki öğrenci örgütlerinin dörtte üçü ona bağlıdır. UÖB, DDGF ile aktif işbirliği yapar. Onun amaçları doğrultusunda dünya öğrencilerini seferber eder. Paralel ve birlikte kampanyalar açar. Çağdaş ve demokratik eğitim için, öğretimin, öğrenci hayatının geliştirilmesi için çalışır. Ulusal bağımsızlıklarını yeni kazanmış ülkelere uzmanlar yollar, yardım eder.

---

verimliliğini artırıcı bu olanakla, burjuvaziye kâr oranının yükseltebilmesi için ekstra bir armağan sunulmuş olmaktadır.

Amaçlanan bu olmakla birlikte, proje genelde olumlu ve ileri bir adım olarak değerlendirilebilir. Çünkü, burjuva eğitim-öğretim sistemi içerisinde belli bir iyileştirme niteliği taşımaktadır. Burjuva eğitim-öğretim sisteminin genel niteliğinin ne olduğu ve neyi amaçladığı Genç Sosyalistlerin malumudur. Ancak bu sistem içinde dahi, belli ölçüde iyileştirmeler elbette ki mümkündür ve bizler, sistemin genel niteliğini gözden kaçırmadan ve bunu daima kitlelere göstermek koşuluyla, böylesi iyileştirmeleri savunur ve talep ederiz. Bu tavır, gerçek ve köklü çözümün ancak Demokratik Halk İktidarıyla olacağını bilmek, ama asla bir "tek yol" mantığına kapılmaksızın mümkün olan iyileştirmeleri daima savunmak ve talep etmek anlamına gelir.

OSANOR'un, işçi sınıfımızın emekçi halk güçleriyle birlikte sürdürdüğü mücadelenin çıkarına olan yönlerini kısaca sıralayacak olursak:

- Bir kere, Proje'yle öngörülen eğitim yöntemi (üretim içinde öğrenmek) ileri bir yöntemdir ve eğitimin çağdaşlaştırılması açısından savunulması gereklidir.
- Kuşkusuz, bu yöntemin uygulaması, sosyalist ülkelerde benzeri yöntemle yapılan eğitimden nitelik olarak farklı olacaktır. Çünkü, herşeyden önce amaçlanan şeyler bir birinin tam zıddıdır ve bu yöntemin gerçek ve sağlıklı bir uygulaması ancak sosyalist bir toplumun sağladığı koşullarda mümkündür. Ancak, OSANOR'un yine de ileri bir yöntem getirdiği - hele ki sanat okullarındaki mevcut uygulama gözönünde tutulacak olursa - açıkça ortadadır.
- Projenin en yararlı yönü ise, öğrencilerin bilfiil üretim süreci içerisinde yer alarak işçilerle birlikte çalışmalarıdır. Bu sayede, işçi sınıfı hareketiyle demokratik öğrenci hareketinin somut olarak kaynaşması, demokratik ve sosyalist hareket için gerçekten büyük olanaklar sağlayacaktır. Gerek, öğrencilerin çalışma koşulları içerisinde işçi sınıfının mücadele üslubunu kavrayıp benimsemeleri, işçilerin çalışma ve yaşama koşullarını somut olarak görmeleri, proletaryanın toplumun en ileri sınıfı ve devrimci-demokrat hareketin öncüsü olmasını sağlayan nedenleri bizzat yaşayarak öğrenmeleri ve gerekse işçi sınıfına bilinç götürülmesi, işçilerin sınıf bilincine erişmeleri sürecinin hızlandırılması, işçi sınıfı hareketiyle sosyalist siyasi hareketin bütünleşmesinin sağlanması, vb. açılardan, OSANOR uygulaması gerçekten önemli olanaklar ve büyük fırsatlar yaratacaktır.

Bu durumda, işçi sınıfı sosyalistlerine, dolayısıyla Genç Sosyalistlere düşen görevler de ortaya çıkmaktadır. Genç Sosyalistler, bir yandan sözünü ettiğimiz olanakların en iyi şekilde değerlendirilmesi görevini yerine getirirken, bir yandan da OSANOR uygulamasıyla ilgili olarak sanat okulu öğrencilerinin taleplerini savunmak ve bunların hayata geçirilmesi için verilecek mücadelenin başını çekmek göreviyle karşı karşıyadırlar. Bu iki görev ancak birlikte yürütüldükleri takdirde bir sonuç almak mümkün olacaktır.

OSANOR'la ilgili taleplerimiz, bu bütünlük içinde ele alınarak savunulmalıdır. Eğer bu taleplerimizi sıralayacak olursak, hiç kuşkusuz öğrencilere verilecek ücret konusu en başta yer alacaktır. Bakanlığın hazırladığı broşürde, öğrencilere ücret verileceği belirtilmekte, ancak bu konuda daha fazla bilgi verilmemektedir. Bu konuda, yeni bir yönetmelik vb. de bulunmadığına göre, anlaşılan ücret uygulaması sanat okulu öğrencilerinin okul sonunda yaptıkları staj dönemindeki gibi olacaktır. Eskiden beri süregelen uygulamayla bilindiği gibi, öğrencilere staj dönemlerindeki çalışmalarının karşılığı olarak, patronun insafına kalmış, tümüyle keyfi şekilde saptanan ve gülünç derecede az bir ücret verilmektedir. OSANOR'un bu şekilde uygulanması, burjuvaziye bolca yeni ve ucuz işgücü temininden, yani öğrencilerin katmerli, ağır bir sömürüye maruz bırakılmasından başka bir anlama gelmeyecektir. Üstelik bu sömürü, staj dönemindekinden çok daha ağır olacaktır. Çünkü, stajın toplam süresi 20 günü geçmezken, OSANOR uygulamasında öğrenci aylarca tıpkı bir işçi gibi (aslında "gibi"si fazla, bir işçi olarak) çalışacaktır. Böylesi bir ücret uygulamasına elbette ki seyirci kalınamaz. Ücretler konusundaki talebimiz, öğrencilere asgari ücret verilmesidir.

Şu halde, ücret ve diğer taleplerimizi sıralarsak:

- Öğrencilerin ücretlerinin saptanmasında, asgari ücretin saat başına düşen miktarı esas alınmalıdır. Bu ücretten hiç bir kesinti yapılmamalıdır. Ücret bütünüyle doğrudan öğrenciye verilmeli ve okulların ücretin bir bölümüne el koyması ya da ücretlerin verilişini geciktirmesi engellenmelidir. (Mevcut döner sermaye uygulamasındaki böylesi keyfi uygulamalar hatırlanmalıdır!)
- Öğrenciler kesinlikle sigortalanmalıdır. Sigorta pirimleri öğrencinin ücretinden düşürülmeksizin işveren tarafından ödenmelidir. Böylelikle, öğrencilerin hem SSK'nın çeşitli olanaklarından yararlanmaları, hem de ileride sigortalılık sürelerinin saptanmasında öğrencilik dönemindeki çalışma sürelerinin de eklenmesi sağlanmış olacaktır.
- Öğrencilerin, çalışacakları işin niteliğine göre, elverişli sağlık koşullarına ve bünyeye sahip olup olmadıkları, gerek işe başlamadan önce, gerekse işin devamı süresince peryodik olarak (örneğin üç ayda bir) yetkili tabip raporlarıyla saptanmalıdır.
- Bu öğrencilerin sendikalara üye olmalarının ve sendikal çalışmalara katılmalarının önündeki engeller kaldırılmalıdır.
- Öğrencilerin çalıştıkları işyerinde yapılan toplu iş sözleşmelerinden yararlanmaları sağlanmalıdır.
- Öğrencilere kesinlikle fazla mesai ve gece çalışması yaptırılmamalıdır.
- Öğrencilere, işyerinde, eğitim gördükleri meslek dalı dışında başka bir iş yaptırılmamalıdır.
- Çalıştıkları işyerindeki grev, direniş vb. işçi eylemleri esnasında, öğrenciler okul disiplin yönetmelikleri baskısıyla çalışmaya zorlanmamalıdır.
- Öğrencilerin, iş mevzuatında yer alan ve menfaatlerine olan tüm hükümlerden yararlanmaları sağlanmalıdır.
- Öğrencilerin işyerleriyle ilgili disiplin işlemlerinde, işverenin herhangi bir yetkisi olmamalı, (Proje'de "işveren, disipline ilişkin işlemlerde koordinatörle işbirliği yapar" denilmektedir!) disiplin konusunda işyerlerinde işçi ve öğrenci temsilcilerinin katılımıyla oluşturulacak demokratik kurullara başvurulmalıdır.
- İşyerlerinde yapılacak eğitimin genel organizasyonuyla yetkili kılınan "Danışma Kurulları"na, sendika ve öğrenci temsilcileri de katılmalı ve daima bunların görüş ve oyları alınmalıdır.

ULUSLARIN

BİLİMSEL AÇIDAN ULUSAL SORUN VE GENÇLİK-2

Yazımızın birinci bölümünde, ulus kavramını genel olarak incelemiş ve çokuluslu devletler konusuna değinerek, işçi sınıfı biliminin ulusal sorun konusunda getirdiği çözümü ikinci bölümde özetleyeceğimizi belirtmiştik.

Herşeyden önce şu noktanın altını vurguyla çizmek gerekir ki, işçi sınıfı bilimi olan sosyalizm, uluslar arasındaki zora dayalı her türlü ilişkiye, en net ve en kararlı biçimde karşı çıkar. Bilimsel sosyalizmin ulusal sorun konusundaki temel ilkesi, farklı uluslar veya ulusal topluluklar arasında, bütünüyle gönüllü bağların, serbest rızaya dayalı ilişkilerin egemen ve geçerli kılınmasıdır. Bu nedenle işçi sınıfı sosyalistleri, her tür ulusal baskının amansız düşmanıdırlar. Nerede bir ulusal topluluğun ulusal ve demokratik hakları üzerinde kısıtlama varsa, orada bütün ulusal baskılara karşı kararlı bir uğraş sürdürürler. Ezilen ulusların kurtuluşlarını talep ederler.

ULUSAL BASKININ SOMUT YANSIMALARI

Birden fazla ulusun bulunduğu ve sömürü sisteminin hakim olduğu bir ülkede, uluslardan bir tanesi ve onun egemen sınıfları, diğer ulus ya da uluslar üzerinde baskı kurmuştur. Baskı kuran ulusa *ezen ulus*, diğer ulusa veya uluslara ise *ezilen ulus* adı verilir. Ezen egemen ulus, ezilen uluslar üzerinde ulusal baskı uygular. Tabii ki, bu ezen-ezilen ulus ilişkisi, asla ezilen ulusların serbest rızalarıyla kurulmaz. Ezen ulus, bu ilişkiyi ezilen ulusa zorla dayatır.

Ulusal baskıların başlıca belirgin özellikleri, şu şekilde sıralanabilir:

* Egemen ulus, ezilen ulusun maddi zenginliklerini sömürür. Ezilen ulusun emekçileri, *iki katlı bir sömürünün* altındadırlar: Bir yandan kapitalist ve feodal sömürü, bir yandan da ulusal sömürü.

* Egemen ulusun yaşadığı bölgede kapitalizm ve üretici güçler genellikle daha gelişkindir. Gelişme hızları da yüksektir. Buna karşılık, ezilen ulusun yaşadığı topraklarda bu gelişim engellenmiştir. Baskı altında tutulduğu için de gelişme hızı düşüktür.

* Ezilen ulus, ezen ulusla eşit siyasal haklara sahip değildir. Ezilen ulusun en doğal ve meşru siyasal hakları, ezen ulus tarafından gaspedilmiştir. Ezilen ulus, devlet işlerinin yürütülmesinde özgür değildir. Devletlerarası politikada yerini alması engellenmiştir. Ekonomik alanda olduğu gibi, siyasi alanda da ezen egemen ulus *imtiyazlara* sahiptir.

* Çoğunlukla, ezilen ulusun fertlerinin kendi dillerini konuşmaları, kendi anadillerini ve kültürlerini geliştirmeleri yasaklanmıştır. Ezilen ulusun kendi dilinde yayın yapma ve eğitim görme hakları ezen ulus tarafından engellenmiştir. Ezilen ulus, resmi devlet dili olan ezen ulusun dilini kullanmaya zorlanmıştır. Ezen ulusun dili ve kültürü, ezilen ulusa zorla empoze edilmiştir.

* Ezen ulusun egemen sömürücü sınıfları, ezilen uluslar ve bunların fertleri üzerinde *asimilasyon* (özümleme) politikası uygular. Asimilasyon politikası, (yani özümleyerek, eritip yoketme siyaseti) gerek ezilen ulusun fertlerinin toplu halde başka bölgelere zor yoluyla gönderilip *mecburi iskana* tabi tutulmaları ve eritilmeleri biçiminde gerçekleştirilir, gerekse dil ve kültür alanında, eğitim-öğretimde ezen ulusun dilinin ve kültürünün, ezen ulus milliyetçiliğinin yaygınlaştırılmasıyla sürdürülür. Böylelikle, ezilen ulusun bireylerinin ulusal benlikleri, dilleri ve kültürleri unutturulmak istenir. Onlara, aslında kendilerinin de ezen ulus milliyetinden oldukları benimsetilir, ya da benimsetilmeye çalışılır.

* Ulusal sömürü ve baskının sağlanmasına ve ezen ulus şoven milliyetçiliğinin güçlenmesine, çoğu kez ezilen ulusun -ulusal karakter taşımayan- burjuvaları ve feodalleri de yardımcı olurlar. Ezen ulusun egemen sınıflarıyla, ezilen ulusun egemenleri genellikle işbirliği içerisindedirler.

ULUSAL BASKININ SINIFSAL KARAKTERİ

Marksizm-Leninizm, her soruna olduğu gibi ulusal sorun konusuna da bilimsel açıdan bakar. Bu bakış açısıyla işçi sınıfı bilimi, ulusal baskıyı sınıfsal temelleriyle ele alır. Ulusal baskının, temelde sınıfsal bir baskıdan kaynaklandığını belirtir. Ezen ulusun ulusal baskıları ile, sınıfsal ilişki ve baskıları arasında ayrılmaz bir bütünlük olduğunu gösterir. Şu halde, ulusal baskı ve imtiyazlar, soyut olarak değil, sınıfsal temelleriyle ele alınmalıdır.

İşçi sınıfı biliminin kurucuları, bu gerçeği şu önemli cümleyle özetlemişlerdir: *"Başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz!"* Lenin'in "sosyalizm ve enternasyonalizmin temel ilkesi" olarak gördüğü bu ilkenin anlamı şudur: Şayet bir ulus, başka bir ulusu eziyorsa, bu baskı politikasının asıl sahibi, o ezen ulusun sömürücü egemen sınıflarıdır. Bu sömürücü egemen sınıflar, kendi uluslarına mensup işçi ve emekçileri de, sınıfsal olarak ezmekte, sömürmekte, siyasi olarak baskı altında tutmaktadırlar. Dolayısıyla, eğer bir ulus başka bir ulusu, ya da ulusları eziyor, baskı altında tutuyor ise, o toplumda da, o ulusta da bir baskı ve sömürü var demektir. Yani, o ulusun büyük çoğunluğunu oluşturan geniş halk yığınları da özgür değildirler. Bu nedenle de, başka bir ulusu ezen ulus da özgür değildir.

Görüldüğü gibi, ulusal baskının asıl kaynağı, sömürücü sınıflardır. Böyle olduğu için de, sömürünün ve sömürücülerin ortadan kalktığı bir ülkede, -sosyalist bir toplumda- ulusal baskı da ortadan kalkmıştır. Birden fazla ulusun bulunduğu sosyalist ülkelerde, hiç bir ulusal baskı yoktur.

Nitekim, dünyanın ilk sosyalist devriminin gerçekleştiği Çarlık Rusyasında yüzü aşkın ulus, ulusal topluluk ve etnik grup bulunmaktaydı. Bu ezilen uluslar ve ezilen ulusal-etnik gruplar üzerinde Rus ulusunun egemenliği bulunmaktaydı. Çarlık Rusyası, bir "uluslar hapishanesi"ydi. İşçi sınıfı sosyalizmi, devrim için mücadele ederken, aynı zamanda ezilen ulusların ulusal ve demokratik haklarını da savundu. Ulusal soruna enternasyonalist ve bilimsel bir çözüm getirdi. Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin gerçekleşmesi ile birlikte kurulan Sovyet devletinde, ulusal baskılar sona erdi. Tüm ulusal dillerin ve kültürlerin özgürce gelişimi sağlandı. Ülke toprakları üzerindeki bütün ulusların, serbest rızaya dayanan gönüllü birliği gerçekleştirildi. Hatta, henüz ulus olma aşamasına girmemiş olan milletler de, sosyalist sistem altında sosyalist uluslara dönüştüler. Sosyalizm, milliyetleri birbirine yaklaştırdı ve eski sömürü düzeninin artığı olan ulusal düşmanlıklar ortadan silindi ve yerlerini kardeşlik bağları aldı. Ta başından itibaren, SBKP ve Sovyet hükümetleri, ulusal federe cumhuriyetlerin, özerk bölgelerin vb. gelişmeleri, gerikalmış bölgelerin ülkenin diğer kesimlerinin seviyesine yükseltilmesi için, her tür maddi, manevi desteği sağladılar. Böylece, proletarya enternasyonalizminin ilkeleri Sovyetler Birliği'nde hayata geçirildi. Sosyalist enternasyonalizm ile, tüm bu ulusların sosyalist birliği sağlandı.

Daha sonra diğer ülkelerde kurulan sosyalist devletlerde de, ulusal soruna aynı şekilde çözümler getirildi. Böylelikle, sömürünün kalktığı her yerde, ulusal baskının da kalktığı, birçok örnekleriyle kanıtlanmış oldu.

EZİLEN ULUSUN ULUSAL VE DEMOKRATİK HAKLARI

Ne var ki, yukarıda belirttiğimiz gerçeği yanlış, mekanik bir biçimde yorumlamamak gerekir. Evet, gerçi çokuluslu bir ülkede ezen ulusun ezilen ulus üzerinde uyguladığı ulusal baskıların kaynağı sömürücü sınıflardır, ama ezilen ulusun ezilmişlikten kurtulması için sınıfsal sömürünün ortadan kalkmasını mutlak olarak şart koşmak, yanlış bir bakış tarzıdır. Çokuluslu bir ülkede, mevcut sömürü düzenine rağmen ezilen ulus, kendi ulusal ve demokratik hakları uğruna mücadele eder ve ulusal kurtuluşunu sağlayabilir.

Böyle bir ülkede, "sınıfsal baskı ortadan kalkmadan ulusal baskı da ortadan kalkmaz" diye iddia etmek, ezilen ulusun ulusal demokratik mücadelesini savsaklayıp gericiktirmek anlamına gelebilir. Sosyalistler sınıfsal baskılara karşı sosyal kurtuluş için mücadele ederlerken, demokratik bir sorun olarak ezilen ulusun ulusal ve demokratik hakları uğruna da mücadele ederler.

Genel olarak söylemek gerekirse, ezilen bir ulusun ulusal baskıdan kurtulmasının önkoşulu sosyalizm değildir. Ezilen ulus, sosyalizme ulaşmadan önce de ulusal kurtuluşuna ve ulusal bağımsızlığına kavuşabilir. İşçi sınıfı sosyalistleri, sınıfsal ve ulusal mücadeleyi birleştirmeye, ulusal kurtuluşla yetinmeyip, onu sosyal kurtuluşla bütünleştirmeye çalışırlar ve bu nedenle, ulusal demokratik hareketlerin önderliğini işçi sınıfına kazandırmak için çaba gösterirler.

İşçi sınıfı sosyalistleri, ulusal sorunu demokratik bir sorun olarak görürler ve onu sosyalist mücadeleye bağlamak için çalışırlar. Ama bu çabalar, ezilen bir ulusun ulusal ve demokratik haklarını kapitalist bir toplumda savunmamak anlamına gelmez. Ezen ve ezilen ulusun sosyalistleri, sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini bütünleştirmeye çalışırlarken, ezilen ulusun ulusal demokratik haklarının, acil taleplerinin elde edilmesi uğruna yorulmak bilmez bir mücadele verirler.

ULUSLARIN KENDİ GELECEKLERİNİ BELİRLEME HAKKI

İşçi sınıfı biliminin ulusal soruna getirdiği bilimsel çözüm, ezilen ulusların kendi geleceklerini belirleme hakkı ilkesidir. Her türlü ulusal baskıya en kararlı şekilde karşı çıkan işçi sınıfı sosyalistleri, ezilen ulusların kendi geleceklerini (kaderlerini) özgürce belirlemeleri hakkını savunurlar. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmak, her türlü ulusal baskıya karşı tutarlı bir mücadeleyi ifade eder. Bu hak, sözkonusu çokuluslu devlette sosyalizmin kurulması önkoşuluna bağlanmaksızın savunulur.

Şimdiye kadarki uygulamada, ezilen bir ulusun kendi geleceğini belirleme hakkı, başlıca şu dört biçimde gerçekleşmiştir:

1. Ezilen ulusun, aynı devlet bünyesi içinde gönüllü bağlar altında kalarak *bölgesel özerklik* statüsü kazanması.

2. Ezen ve ezilen ulusların arasındaki zora dayalı bağların sona ermesi ve ezen ulusun ulusal baskısını kaldıracak düzenlemelerin yapılması ile, *federatif bir devletin* kurulması.

3. Ezilen ulusun, bağlı bulunduğu devlet bütünlüğünden ayrılarak, başka bir devlete *iltihak* etmesi.

4. Ezilen ulusun ayrılarak kendi *bağımsız devletini* kurması.

Görüldüğü gibi, yukarda yazılı dört pratikten ilk ikisi, ezilen ulusun aynı devlet bütünlüğü içinde kalması, fakat ulusal baskıları sona erdirecek yasal düzenlemelerin

N KENDİ GELECEKLERİNİ BELİRLEME HAKKI!

ve statü değiştirmelerinin gerçekleştirilmesi şeklindedir. Ne var ki, bu iki çözüm yolunu savunmak, ulusal sorunun gerçek çözümünü getirmeyebilir. Ezen ulusun egemenleri, ezilen ulusa bazı ödünler vermek mantığı ile ilk iki şıktan birine razı olabilirler. İşte bunun için sosyalistler, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tam olması için, ezilen ulusun *ayrılma hakkını* tanımayı şart koşarlar. Bu nedenle, sosyalist literatürde ezilen bir ulusun kendi kaderini tayin hakkı, ayrılma hakkı anlamına gelir ve ona özdeştir. Bir başka deyişle, ayrılma hakkını (ayrı bir devlet kurma hakkını) tanımayan bir anlayış, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını tanıyor kabul edilemez.

Çokuluslu bir ülkede ezilen ulusun ayrılma hakkını savunmak, işçi sınıfı enternasyonalizminin gereğidir. Lenin'in belirttiği gibi, ayrılma hakkının reddedilmesi, kaçınılmaz olarak egemen ulusun imtiyazlarının desteklenmesi anlamını taşır. Sosyalistler, her tür ulusal imtiyazın karşısındadırlar. Çünkü bu, işçilerin birliği ve halkların kardeşliği ilkesinin önündeki en büyük engeldir. Ayrılma hakkının tanınması, proleterlerin birliği ve farklı uluslara mensup halkların dayanışmasının sağlanmasının zorunlu bir önkoşuludur. Halklar arasındaki güven duygusunun gelişmesi, ayrılma hakkı savunulmadıkça mümkün değildir. Çünkü ayrılma hakkının savunulması, uluslar arasındaki zora dayalı bağlara karşı çıkmak demektir. Uluslar arasında hak eşitliğini savunmak demektir. Buysa, halklar arasındaki güven duygusunu geliştirerek, tüm ulusların proleterlerinin ittifakını kolaylaştıracaktır. Görüldüğü gibi, işçi sınıfı biliminin ve enternasyonalizminin en yüce ilkesi olan işçilerin birliği ilkesi, ayrılma hakkının savunulması ile doğrudan ilintilidir. Bu nedenle işçi sınıfı sosyalistleri, ezilen ulusların bağımsız bir devlet kurma hakkına saygılıdırlar. Herhangi bir ulusun, devlet kurma hakkını yalnız kendi tekelinde bir imtiyaz olarak kullanmasını ya da görmesini reddederler.

ULUSLARIN KENDİ GELECEKLERİNİ TAYİN HAKKI VE DÜNYA DEVRİM SÜRECİ

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunan sosyalistler, bu hakkı hiç bir zaman için mutlaklaştırmazlar. Çünkü sosyalistler, herşeyden önce işçi sınıfı hareketinin genel çıkarlarını gözetirler. Lenin'in deyişiyle, sosyalistler her ulusal talebi, her ulusun ayrılma hakkını işçilerin sınıf mücadelesi açısından değerlendirirler. Bu yüzden, herhangi bir dönemdeki ve yerdeki ayrılma talebi, ancak sözkonusu koşullarda genel devrimci harekete (günümüzde dünya devrim sürecine) aykırı düşmediği taktirde sosyalistler tarafından kayıtsız şartsız desteklenir.

Öte yandan, üretici güçlerin gelişmesi, büyük ekonomik birimlerin ve büyük sosyal grupların varlığında daha bir mümkündür. Bu durum, işçi sınıfı mücadelesi için de daha elverişli koşullar yaratır. Lenin, bu konuda şunları söylemektedir: "Halk hergünkü deneyinden, coğrafi ve iktisadi bağların değerini ve büyük bir devletin avantajlarını bilir. Onun için halk, ancak ulusal zulüm ve ulusal sürtüşme, yaşamı dayanılmaz hale getirdiği zaman ve iktisadi ilişkileri baltaladığı zaman, ayrılmaya bir çare olarak başvurur." *(Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol Yay. s. 86)* İşte bu nedenle işçi sınıfı sosyalizmi, gönüllü bağlara, serbest rızaya dayanmak koşuluyla, farklı ulusların tam hak eşitliği temelinde oluşturacakları büyük siyasi ve iktisadi birimleri tercih eder. Bu tercihin temelinde, yukarda da değindiğimiz gibi, büyük birimlerde işçi sınıfı hareketinin gelişmesi için daha elverişli koşulların bulunması yatar.

Değindiğimiz nedenlerden hareketle, işçi sınıfı öğretmenleri, ulusların kendi geleceklerini belirleme hakkı konusunda bazı önemli ilkeler ve öngörüler getirmişlerdir:

* Evvela şu hususun belirtilmesi gerekir ki, ayrılma *hakkını* savunmakla, *ayrılmayı* savunmak, aynı şeyler değildirler. Bir diğer deyişle, ezilen ulusların ayrılma haklarını savunmak, onları ayrılmaya *teşvik* etmek anlamına gelmez. İşçi sınıfı sosyalistleri, ayrılma hakkını kararlıca savunmakla birlikte, ayrılmayı teşvik etmezler. Bu konunun daha bir netleşmesi için, Lenin'in ünlü "boşanma serbestliği" örneğine değinmekte yarar vardır. O devirde boşanma serbestliğine karşı olan gericiler, bunun "ailenin çözülüp dağılmasına" yol açacağını ileri sürmekteydiler. Demokratlar ise, tam tersine, boşanma serbestliğinin aileyi demokratik temel üzerinde daha da güçlendireceğini haklı olarak savunmaktaydılar. Gerçekten de, ancak eşlerin gönüllü birlikteliği varsa aile bağları kuvvetli olacaktır. Eğer bu yoksa, eşlerin boşanma özgürlüğü olmalıdır. Böylelikle, eşlerin -asıl olarak ezilen cins kadının- zora dayalı bağlar altında, kendi isteği dışında evli tutulmasının önü alınabilecektir. Aile bağları şayet sağlam ve sağlıklı ise, zaten bir boşanma söz konusu olmayacaktır. Rahatlıkla görüldüğü gibi, demokratik bir görev olan boşanma hakkını savunmakla, eşleri boşanmaya teşvik etmek arasında dağlar kadar fark vardır.

İşte ezilen ulusların ayrılma hakkını savunmakla onları ayrılmaya teşvik etmek arasında da, örnekteki gibi bir fark vardır. Lenin, verdiği bu örneği şu sözleriyle noktalıyordu: "Boşanma serbestliğini savunan bir kimseyi, aile bağlarını yıkmak istemekle suçlamak ne kadar ahmakça ve ne kadar ikiyüzlüce bir davranışsa, ulusların kendi kaderlerini tayin etme özgürlüğünü savunanları da yani ayrılma özgürlüğünü savunanları da, ayrılmayı isteklendirmeyle suçlamak, o ölçüde ahmakça ve ikiyüzlü bir davranıştır." *(age. s. 85-86)* Özetleyecek olursak, ezilen ulusun ayrılma *hakkını* savunmak, *ayrılmayı* savunmak değil, tam tersine her iki ulusun serbest rızaya dayalı *birliğini* savunmak anlamına gelir.

* İşçi sınıfı sosyalizminin, ulusal soruna ilişkin ajitasyon-propaganda faaliyetleri konusunda öngördüğü ana ilkeşudur: Ezen ulusun sosyalistleri, ezilen ulusun *ayrılma hakkını* savunurlarken, ezilen ulusun sosyalistleri ise, -zora dayanmamak koşuluyla- *birliği* savunurlar. Yani kendi halkları içerisinde, öncelikle bu hususları vurgulayarak ajitasyon ve propaganda faaliyetlerini sürdürürler. Lenin'in deyişiyle, "Sorunu bütünüyle incelememiş olanlar, ezen ulusların sosyal demokratları *(o zamanki işçi sınıfı sosyalistleri kastediliyor)* 'ayrılma özgürlüğü' üzerinde vurgu yaparlarken, ezilen ulus sosyal demokratlarının *'birleşme* özgürlüğü' üzerinde durmalarında 'çelişik bir yan' olduğunu sanırlar. Ama biraz düşünmek bile, enternasyonalizm ve *bugünkü mevcut* durumdan yola çıkarak ulusların birbirleriyle kaynaşmalarına giden *başka bir yol* olmadığını göstermeye yeter." *(C. 22, s. 345 - 346'dan akt. İLKE, s. 44-45, sf. 127)* Bu nedenle, ezen ve ezilen ulus sosyalistleri, kendi halkları içerisinde, bu enternasyonalist ilke doğrultusunda propaganda yaparlar.

* Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, bilimsel sosyalizm açısından mutlak bir hak değildir ve demokratik bir haktır. Bu hakkın savunulması demokratik bir görev olduğu için de, sosyalist görevlere tabidir. Bu nedenle işçi sınıfı sosyalizmi, konuya "parça-bütün" ilişkileri açısından bakar. Her demokratik sorunu olduğu gibi, bu sorunu da sosyalizmin çıkarlarına bağlı görür.

Şayet ezilen bir ulusun ayrılma hakkı, sosyalizmin ve genel dünya devrimci hareketinin çıkarlarına ters düşüyorsa, yani parça ve bütün çelişiyorsa, bütünün çıkarları -dünya devrimci hareketinin çıkarları- ön planda tutulur ve bütün lehine parça reddedilir. Lenin, bu konuyu çok açık bir biçimde vurgulamıştır: "Kendi kaderini tayin etme de dahil olmak üzere demokrasinin çeşitli taleplerí, genel dünya demokratik hareketinin *(şimdi genel sosyalist)* mutlak değil, fakat *küçük bir parçasıdır*. Tek tek durumlarda, parça bütünle çatışabilir; eğer böyle olursa, parça reddedilmelidir." *(C. 19, s. 257-258'den akt. İLKE, s. 100)*

Bu konuda pekçok örnek vermek mümkündür. Örneğin, Büyük Ekim Devrimi'nden sonra, Finlandiya ve Polonya ayrılmışlardır. Aynı dönemlerde emperyalistler ve işbirlikçileri, Gürcistan'ı da ayrılmaya teşvik etmişler, fakat Bolşevikler bu ayrılmaya karşı çıkmışlardır. Çünkü o sırada, Gürcistan'da bir ara iktidarı ele geçiren Menşevikler, emperyalizm ile işbirliği halindeydiler ve Gürcistan'ın tehlikeli bir karşı-devrim odağı olma ihtimali mevcuttu.

Aynı şekilde, Nazi Almanyası döneminde Çekoslovakya'nın Südet bölgesinde çoğunluğu oluşturan Almanlar, Çekoslovakya'dan ayrılıp, Nazi Almanyası'na katılmak eğilimi gösteriyorlardı. Çekoslovak Komünist Partisi ise, demokratik bir ülkeder Südet bölgesinin koparak Nazi Almanyası'na katılmasını genel demokratik hareketin çıkarlarına aykırı bulduğu için, bu talebe karşı çıktı.

Benzer bir örnek olarak da Kıbrıs'ı gösterebiliriz. Şayet bugün Kıbrıs Türk Topluluğu bağımsız ve anti-emperyalist bir ülke olan Kıbrıs Cumhuriyeti'nden ayrılıp bir NATO ülkesi olan Türkiye'ye iltihak etmek isterse, ya da emperyalizme bağımlı, şeklen bağımsız bir siyasal statü peşinde koşarsa, sosyalistler bu ayrılma talebine karşı çıkarlar.

Şu halde, birincisi sosyalistler her ayrılma talebini tek tek somut durumlar açısından ele alırlar ve tavırlarını buna göre belirlerler; ikincisi eğer bir ayrılma isteği gerici nitelik taşıyorsa, sosyalistler bu talebe sahip çıkmazlar ve bu talebi reddederler. Ancak, burada önemli olan husus, belli özgül durumlarda bir ulusun ayrılma talebine karşı çıkma olgusunu genelleştirmemek gerektiğidir. Böylesi bir yaklaşım, -özellikle ezen ulusun sosyalistleri tarafından yapılıyorsa- ezen egemen ulus şovenizmine destek olmaktan başka bir anlama gelmez.

* İşçi sınıfı sosyalistleri, anti-emperyalist karakter taşıması ve dolayısıyla dünya devrim sürecine ters düşmemesi koşuluyla, bir ulusun ayrılma hakkını sonuna dek savunmakla yükümlüdürler. Ulusal hareketlerin ters yönlere kaymaması ve emperyalizm tarafından istismar edilip çarpıtılmaması için, ezen ve ezilen ulusun sosyalistlerine birinci derecede önemli görevler düşer. Gerek ezen, gerekse ezilen ulusun sosyalistleri, bilimsel sosyalist ve proleter enternasyonalist düşünceyi hem ezen, hem de ezilen ulusun emekçileri arasında yaygınlaştırıp güçlendirmek ve ulusal mücadelenin önderliğini sosyalizme kazandırmak yolunda kararlı ve yoğun bir uğraş sürdürmek zorundadırlar.

MİLLİYETÇİLİĞE KARŞI MÜCADELE

Çok uluslu bir kapitalist ülkede, ezen ulusun egemenleri, ezen ulus milliyetçiliğini ve şovenizmini yaymak için özel bir gayret sarfederler. Bu milliyetçiliğe ve ezen ulus emekçileri arasındaki milliyetçi şartlanmalara karşı mücadele etmek herşeyden önce o ulusun sosyalistlerine düşer. Öte yandan, ezilen ulusun milliyetçiliği belli ölçüde ilerici ve demokratik bir öz taşır. Fakat ezilen ulusun sosyalistleri de kendi uluslarının emekçileri arasında sosyalist ve enternasyonalist propaganda yürütmek zorundadırlar.

Bilindiği gibi, bir ulusun ulusal (milli) çıkarlarını herşeyin üzerinde tutma eğilimlerine işçi sınıfı biliminde *milliyetçilik* adı verilir. Bilimsel sosyalizm, enternasyonalist bir öğretidir, yani milliyetçiliğin her türünün karşıtıdır. Bilimsel sosyalist öğretide ve saflarda, milliyetçiliğin hiç bir şekline müsamaha gösterilemez. Ancak, bilimsel sosyalistler ezen ve ezilen ulus milliyetçiliği arasında bir ayrım yaparlar. Lenin'in belirttiği gibi, "Hakim bir milletin milliyetçiliği ile ezilen bir milletin milliyetçiliği arasında mutlak bir ayrım yapmak gerekir." (İLKE, s. 44-45 sf. 123) Sosyalistler, ezilen ulus milliyetçiliğinin taşıdığı *ilerici* içeriği gözardı edemezler. "Her ezilen ulusun burjuva milliyetçiliği, zulme *karşı* yönelmiş olan genel bir demokratik içerik taşır ve bizim ulusal ayrıcalıklar sağlama eğiliminden bunu kesin olarak ayırdederek... *kayıtsız şartsız* desteklediğimiz işte bu içeriktir." *(Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Sol Yay. sf. 73)* Görüldüğü gibi, işçi sınıfı sosyalistleri, ezilen ulus milliyetçiliğine, (daha doğrusu onun ilerici özüne) ayrıcalıklara yönelik olmamak koşuluyla destek olurlar. Lenin, bu konuda da şunları söylemektedir: "Ezen ulusun ayrıcalıklarına ve zulmüne karşı savaşırız, ama ezilen ulusun kendisi için ayrıcalıklar sağlama yolunda çabalarına destek olmayız." *(aynı yer)*

Ezen ulusun sosyalistleri, egemen ulus milliyetçiliğine ve onun çeşitli milliyetçi şartlandırmalarına karşı uğ-

(Devamı sayfa 11'de)

RGKB ÇALIŞMASI ÜZERİNE

RKP(B)nin 12. Kongre Kararından.
Nisan — 1923

Komünist gençlik hareketinin şimdi girmiş bulunduğu dönem, herşeyden önce Birliğin olağanüstü hızlı büyümesiyle farklılık göstermektedir; gerçekten de, (Birliğin) üyeliği - yeni üyelerin - herhangi bir devrimci decrübesi olmayan, dünya görüşü Sovyet koşullarında şekillenen genç insanların katılımı ile hemen yarı yarıya yenilenmiştir. (1)

Şimdi, Parti, Sovyet Cumhuriyeti'ni kurmaya katılan tecrübeli, sınıf bilinçli işçi ve köylülerin yeni bir komünist kuşağını yetiştirmek sorununun üzerinde her zamankinden fazla durmalıdır. Ek olarak, genç nesilde bilim ve teknolojiye yönelik güçlü bir eğilimi yerleştirmek için düzenli çalışma yürütülmelidir. Genç insanların devrimci enerji ve heyecanlarına, özel beceriler öğrenmek çabalarında geniş bir şekilde çıkış sağlanmalıdır. Bu, yeni, gerçekten tecrübeli bir Kızıl (2) Teknisyenler, idareciler, meslek sahipleri vb. gücü yetiştirmek, işçilerin ve köylülerin cumhuriyeti için gereklidir.

Tüm bunlar, Parti'nin önüne RGKB ile ilgili olarak birtakım temel görevler koymaktadır.

1. Parti'yi bekleyen birinci görev; genç nesle devrimci mücadeledeki tüm tecrübesini aktarmak ve onlara kendi tarihini tanıtmaktır. Genç insanların devrimci eğitiminde, işçilerin şimdiki genç neslinin bilinçli hayata Sovyet koşullarında başladığı ve kapitalizm altındaki duruma ilişkin pek az bilgileri olduğu göz önünde tutularak, onları sınıf mücadelesi ve kapitalist toplumdaki çelişkiler konusunda bilgilendirmek son derece önemlidir. Aynı zamanda genç insanları enternasyonal dayanıma ruhu içinde eğitmek, onları uluslararası işçi sınıfı hareketi vb. konusunda daha da bilgilendirmek de önemlidir. Parti, tüm Genç Komünist Birliği üyelerinin yetiştirilmesi için yeterli politik okullar ve merkezler ağının kurulmasına büyük dikkat sarfetmelidir. Parti örgütlerince maddi olanaklar ve yazı yardımcılığı ile desteklenmesi gereken Komsomol yayını da aynı amaca hizmet etmelidir.

2. Parti, Komsomol propagandistlerinin bünyesinin mümkün olduğunca erken şekillenmesi için adımlar atar. Bu yüzden, Parti örgütleri, Birlik eylemcilerinin her propagandist takım ya da gruplarına bir tecrübeli Parti propagandisti görevlendirerek, propagandist takımları ve aktivistleri (eylemcileri) diğer yetiştirme şekilleri (kurs, seminer, vs.) ağının güçlendirilmesinde aktif bir yer almalıdır.

3. Birliğin, köy hücrelerinin eğitim çalıması henüz yeterince örgütlenmemiştir. Bununla birlikte bu hücrelerden kırsal kesimdeki parti faaliyetlerinde her zamankinden çok güçlü bir destek olarak yararlanılabilir. Çünkü onlar, saflarına yeni bir grup genç insan çekmektedirler. Genç insanlar arasındaki ajitasyon, propaganda çalışmalarında, Sovyet hükümetinin tavrını ilerletmek, genç köylülerin politik görüşünü genişletmek ve kültürel düzeylerini yükseltmek, eğitmek vb. politikasını her yolla hızlandırmak gereklidir. Kongre, aynı zamanda RGKB köy hücrelerini, köy kamusal faaliyetlerini ve Sovyet inşaasına çekmek konusunda güçlü çaba sarfetmeyi gerekli görmektedir. Ancak bu, Birliğin köylerdeki temel görevini - genç köylüler arasında eğitsel çalışmayı - asla gölgelememelidir.

4. Genç insanlar arasındaki tüm faaliyetler, şimdi, nispeten barışçıl durumda, öyle bir şekilde yapılmalıdır ki, genç nesillere örgütlerinde yalnızca kültürel eğitim değil, devrimci eğitim de (yetişirme) verilmelidir. Kongre, genç insanların eylemci olarak katılacağı, çarpıcı şekilde devrimci karakter taşıyan yığınsal kampanyaların, Birliğin eğitim çalışmalarını tamamlaması gereğini vurgulamaktadır.

5. Gençlik hareketinin yaygın olarak gelişmesi, içerisindeki Parti çekirdeğinin daralması sonucunu doğurmaktadır. Gençlik hareketi üzerindeki Parti etkisini korumak ve işçi gençlikten Parti'ye yeni üyelerin akışını sağlamak için Kongre, Komsomol işçilerinin Parti'ye kabulü koşullarında esneklik getirilmesini ve Birlik eylemcilerinin Parti işlerine, Parti toplantılarına, vb., daha geniş bir katılımının sağlanmasını gerekli görmektedir.

Birliğe Parti rehberliği, her zamankinden daha çok, onun eğitim işlerinde pratik yardıma ve politik yönlendiriminin artırılmasına, aynı zamanda gençlik örgütünün geniş bağımsızlığının ve güçlü faaliyetlerinin ve Birliğin politik ve profesyonel çalışmaya katılımının sağlanmasına dayanmalıdır. Gençlik Birliğinin çalışması üzerine daha önceki Parti kongrelerindeki kararları tekrarlayan Kongre, RGKB'nin rolünün münhasır *(kitlelerden kopuk, dar. GS)* kültürel bir örgütünkine indirgenmesine kesinlikle karşıdır. (3)

6. Donanma ve Süvari Birlikleri'ndeki (4) hizmetlerinde RGKB'nin başarılarından bilgi sahibi olarak, Kongre, her durumda bu çalışmasını sürdürmesini, - özellikle Gençlik Birliği ile Kızıl Ordu arasındaki sıkı bağların korunması gereğini vurgulayarak - gerekli bulmaktadır.

7. Parti, genç işçilerin spora karşı artan eğilimlerinden, işçi sınıfının yetişmekte olan neslinin sağlığını geliştirmek ve Genç Komünist Birliği ile genç insan yığınları arasındaki bağları güçlendirmek için yararlanmalıdır. Fabrikalarda ve işyerlerinde genç işçiler, fiziksel eğitim gruplarına katılmaya teşvik edilmelidir.

8. Endüstriyel gelişmenin şimdiki perspektifine göre, yalnızca RGKB için değil tüm Parti ve Sovyet hükümeti açısından fabrika meslek okulları ağını genişletmek ve güçlendirmek için mümkün olan herşeyi yapmak birinci derecede önemli bir konudur. Tecrübeli sınıf bilinçli işçiler yetiştirildiğinde, bunlar ileri sanayi proletaryasının yeni üyelerini yetiştirmede temel bir rol oynayacaklardır.

Bü yüzden, Kongre üretimle doğrudan bağıntılı fabrika meslek okulları ağını desteklemenin ve mümkün olduğu yerde genişletmenin, onlar arasından eğitim ve herşeyden çok politik çalışmayı hızlandırmanın ve aynı zamanda maddi olanaklarını geliştirmenin gerekli olduğu inancındadır.

9. Çocuklar arasında Komsomol'un yönlendirdiği Genç Piyoner (5) *(Genç Öncü veya Genç İzci diye çevrilebilir. GS.)* hareketinin büyümesi, Parti örgütlerine, bu hareketin gelişmesi için tüm yardımın yapılması görevini getirmektedir.

Parti örgütleri, devrimci öğretmenleri çocukların komünist hareketi etrafında birleştirme işinde RGKB'ye yardımcı olmalıdırlar.

10. Proleter ve köylü kızların RGKB faaliyetlerine yeterince katılmadığına işaret eden Kongre, RGKB'ye bunlar arasındaki çalışmayı hızlandırma görevini vermektedir.

11. Hükümet ve sendika organlarının, genç işçilerin ilgilerini çekme konusundaki çalıştırmalarını ve böylece idari ve sendikal organların yetkileri içerisinde, RGKB'nin ağır yükünü hafifletmeleri gerektiğini kabul eden Kongre, RGKB ile hükümet ve sendika örgütleri arasında iletişim biçimleri ve ilişkileri kurma hususunda Merkez Komiteyi görevlendirmiştir.

12. Parti ve Birlik arasındaki yakın bağlar, Parti örgütünü *(metinde "apparatus", aygıt kelimesi kullanılmış. GS.)* kısmen RGKB faaliyetlerinde kullanma imkanı sorusunu doğurmaktadır. Ancak bu, hiç bir şekilde RGKB'nin bağımsızlık ilkesine dayanan ve kendi görevlerini geliştirmek ve kendi örgütsel becerilerini genişletmek ihtiyacına uygun olan dengeli örgütsel yapısına müdahale etmek değildir.

GENÇ İNSANLAR ARASINDA ÇALIŞMA ÜZERİNE

(RKP(B) 8. Kongre Kararı, Mart 1919)

1. Proleter devrimi, yönetici kadro ve bilinçli savaşçıların akışını gerektirmektedir. İşçi sınıfının ve köylülüğün genç nesli, devrimci gelişimde artın bir şekilde aktif yer alma ve kendini devrimi sürdürme ve geliştirmeye hazırlamanın muazzam görevi ile karşı karşıyadır. Devrimin kaderi, büyük ölçüde bu görevin başarıyla yerine getirilmesine dayanmaktadır.

2. Komünist Parti'nin köylü ve işçi sınıfı gençliği arasındaki çalışması şu anda sınırsız bir önem taşımaktadır. Parti'nin, saflarına ondan yeni, dürüst ve bilinçli, devrimci heyecanla dolu üyeleri kabul edeceği iyi yetişmiş bir rezervi olmalıdır.

3. Genç insanlar arasında komünist faaliyetler, yalnızca komünist ilkelere dayalı, genç insanların komünist eğitimleri için vazgeçilmez bağımsız faaliyetler için azami fırsat bulabildikleri bağımsız örgütlerde (6) başarılı olarak yerine getirilebilir. Rusya Genç Komünist Birliği, böyle bir örgüttür; genç insanların örgütlenmesi ve komünist eğitiminde ve proleter gençliğin komünist bir toplumun kurulmasına doğrudan katılımını teşvik etmede ve Sovyet Cumhuriyeti'ni korumada sınırsız ölçüde bir çalışma yapmaktadır.

4. RKP (B)'nin 8. Kongresi, Rusya Genç Komünist Birliği'nin sürekli gelişmesini sağlamayı gerekli görmektedir. RKP(B), Rusya Genç Komünist Birliği'ne en etkin ideolojik ve maddi desteği sağlamalıdır.

RGKP ÜYELERİNİN RKP(B)'YE KABUL TÜZÜĞÜ

(RKP(B) MK tarafından kabul edilmiştir. 22 Haziran 1922)

1. 20 yaşına kadar olan tüm genç insanlar, Parti'ye yalnızca Rusya Genç Komünist Birliği (RGKB) içinden katılabilirler.

2. RKGB üyelerinin RKP(B)'ye kabulü için aşağıdaki kurallar konulmuştur:

)1) RKP(B)'ye katılmak isteyen bir RGKB üyesi, RKP(B)'nin uygun yöre ve bölgesel komitesine, kendi RGKB hücresi aracılığıyla başvuru *(müracaat dilekçesi, GS)* ve onunla birlikte hücresinden bir referans sunar.

(2) RGKB komitesi, başvuranın RKP(B) üyeliğine uygun olup olmadığına karar vermek üzere başvuruyu inceler ve olumlu bulduğu takdirde başvuruyu, hücrenin referansı, kendi kararı ve başvuranın üyelik kartını ekliyerek, RKP(B)'nin yöre veya bölgesel komitesine iletirken, başvuran, bu kağıtlara 11. Kongre'yle belirlenen sayıda tavsiyeyi ekler; RGKB'nin olumlu bir kararı, bir tavsiyeye eşittir.(7)

(3) RGKB komitesinin kararını tartıştıktan ve tavsiyelerini inceledikten sonra, RKP(B)'nin yöre ve bölgesel komiteleri kendi kararlarını verirler ki bu, (Birlik) üyelik kaydına kaydedilir.

(4) RKP(B)'ye katılan RGKB üyeleri, genel kurallara göre bir tecrübe süresi görev yaparlar; RGKB üyeliği süresi Parti üyeliği süresine dahil değildir. (8)

(5) Aday üyeler, 11. Parti Kongresince konulan genel kurallara göre tam Parti üyeliğine kabul edilirler.

DİPNOTLAR

(1) Komsomol, genç insanlar arasında daima büyük itibar görmüştür. RGKB, onların bilinen öncüsü, saflarında geniş genç insan yığınlarını birleştiren bir örgüttür. Komsomol'un görevi, tüm genç insanlara etkisini yaymak, saflarında en geniş gençlik kesimlerini birleştirmektir. Bu yüzden, genç neslin komünist bir ruh içinde, ideolojik ve politik eğitimine keskin dikkat göstermek her Komsomol örgütünün temel bir görevidir.

(2) (Devrim bayrağının kızıl renginden gelen) "kızıl" kelimesi, yeni Sovyet uzmanlarının yetiştirilmesini anlatmaktadır. O sıralar, Sovyet ulusal ekonomisinde çalışan uzmanlar arasında, eski burjuva sınıfların pek çok üyesi vardı. Komünist Parti, Komsomol dahil, tüm topluma, sosyalist devrim davasına bağlı işçi sınıfı ve yoksul köylülük üyeleri, yeni Sovyet uzmanları yetiştirme görevini vermiştir.

(3) Bu, Parti'nin Komsomol'a Sovyet gençliğinin kamusal politik örgütü olarak, kendi yardımcısı ve rezervi olarak baktığını ve genç neslin komünist eğitimini Komsomol'un ana hedefi olarak gördüğünü anlatmaktadır.

(4) 1922'de Komsomol Donanma'da görev üstlendi. Sonra bu hizmeti Suvari Birliklerinde de sürdürdü. Bugün Komsomol, Donanma, Hava Kuvvetleri ve SSCB öncü muhafızlarının yardımcısıdır. Komsomol'un yardım işi, genç erkeklerin bu alanlarda düzenli olarak ayrımı ve yönlendirilmesini, ordu ve sivil Komsomol örgütleri arasında sürekli bağlar kurmayı ve çeşitli önlemleri ortaklaşa yürütmeyi içermektedir.

(5) Genç Piyoner Örgütü, çocukların komünist örgütü, şimdi Tüm-Birlik Genç Piyoner Örgütü, 1922'de kurulmuş ve V.İ.Lenin'in anısına adlandırılmıştı.

(6) Burada kastedilen, Parti dışında örgütsel olarak özerk, ancak onun önderliği altında işleyen örgütlerdir.

(7) Bugün, SBKP'ye aday üyelik için başvuran kimse, kendisini ortak üretim veya kamu faaliyetlerinden en az bir yıl için tanıyan ve beş yıldan fazla bir Parti kaydına sahip üç parti üyesinden tavsiye sunar. Partiye katılmak isteyen Komsomol üyeleri, bölge veya kent Komsomol komitesinden, bir SBKP üyesinin tavsiyesine eşit olan bir tavsiye sunar.

(8) Parti'ye katılmak isteyen komsomollar için zorunlu bir tecrübe süresi koşulu, Parti tarihinin her döneminde var olmuştur. SBKP kuralları, bir yıllık tecrübe süresi şart koymaktadır.

SOVYET DESTANI

Tüm dünya emekçilerine sömürüsüz bir toplum kurma yolunda vazgeçilmez bir rehber oluşturan Sovyet iktidarının görkemli tarihini bilmek, tüm insanlığın geleceğinin şekillendirilmesinde ondan dersler çıkararak adım atmak, hayati bir zorunluluk olarak duruyor önümüzde.

"Büyük Ekim Devrimi'nin 61. Yılına Armağan" edilen SOVYET DESTANI adlı kitap 1917 Büyük Ekim Devrimi ile başlayan ve bugün sosyalizmin ileri aşamalarına ulaşan çetin mücadeleyi dile getirerek bu konuda bize ışık tutuyor.

SOVYET DESTANI, Haziran yayınları tarafından, Sovyet iktidarının 60. yılında yeni Sovyet Anayasasının kabulü sırasında yayınlanan THE SOVIET STORY adlı kitaptan çevrilerek yayınlanmış; 86 sayfalık kitabın fiyatı 20 lira.

Sovyet iktidarının ilanı ile başlayan kitapta, emperyalistlerin ve içteki karşı-devrimcilerin kuşatması karşısında Sovyet iktidarını yaşatmak için verilen mücadele, ülkenin yeniden inşa edilişi, kollektifleştirmenin doğuşu, eğitim seferberliği, sosyalizm için anayasanın oluşturulması, Sovyet insanlarının 2. Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında kendileriyle birlikte tüm insanlık için verdiği mücadele, dünya sosyalist sistemi ve nihayet gelişmiş sosyalist toplumun destansı öyküsü yalın, özlü, canlı bir dille anlatılıyor.

SOVYET DESTANI, anlatımının akıcılığı nedeniyle kolayca okunuyor. Ancak bu, kitabın bir çırpıda okunup, geçilmesini getirmiyor, getirmemeli. Çünkü onun özlü anlatımı içinde yeralanlar okunup, geçilecek şeyler değil.

SOVYET DESTANI bir tarihi anlatıyor. Öyle bir tarih ki bu, yalnızca kendileri için değil, tüm insanlık için aydınlık bir geleceğin yolunu açmak için çalışanların noktalanmayacak zaferini dile getiriyor. Kuşuklardan kuşaklara, hedeflerden hedeflere ulaşan, durmamacasına gelişen bir mücadeleyi iletiyor bize.

SOVYET DESTANI hayatı üretenlerin özgürce yarattığı, ürettiğine sahip çıktığı bir yaşantının öyküsünü anlatıyor. Öyle bir yaşantı ki bu, dünyanın dört bir yanında emekçilerin yüreğinde aydınlık gelecek umutları doğuruyor, umutları gerçekleştirme gücü veriyor.

SOVYET DESTANI insanlığın dersler çıkaracağı deneyleri anlatıyor. Satırlarda birbirini izleyen güçlükler ve başarılar, yaşanılanların canlılığıyla bakıldığında, Sovyet destanını yaratanların sınırsız direncini, azmini ve fedakarlığını bir kere daha gözler önüne seriyor.

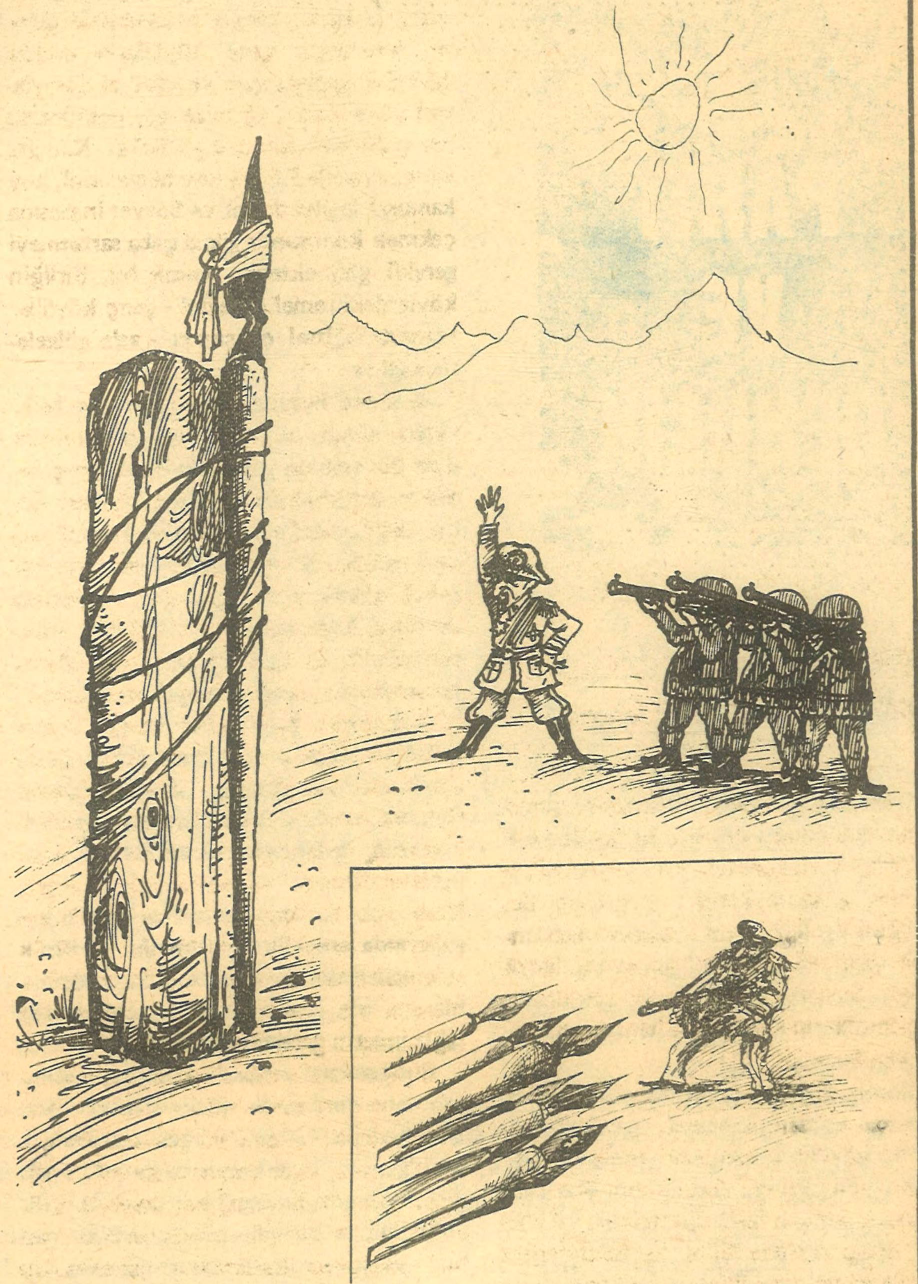
SOVYET DESTANI, yalnızca Sovyet halkının değil, sosyalist ülkeler halklarının da destansı mücadelesini anlatıyor. Proleter enternasyonalizmi bayrağının nasıl yücelerin en yücesine eriştirildiğini ve eriştirileceğini dile getiriyor.

SOVYET DESTANI'nı okuyalım ve çevremizdekilere de salık verelim.

Şah, gitti gider!

نشریه
سازمان جوانان و دانشجویان
دموکرات ایران

İran Demokratik Gençlik ve Öğrenci Örgütü (ODYSİ)'nin yayın organı "ODYSİ INFORMATION"dan.

PETROGRAD 1917

Kışlık sarayda Kerenski,
Smolnide Sovyetler ve Lenin.
Sokakta karanlık
kar
rüzgar
ve onlar.
Ve onlar biliyorlar ki "O"
"dün erkendi yarın geç,
vakit tamam bugün" dedi.
Ve onlar "anladık, bildik" dediler.
Ve onlar hiç bir zaman
bildiklerini böyle müthiş ve mükemmel bilmediler.
Karın üstünde rüzgar.
Ve onlar,
cepheden dönen süngüleri,
kamyonları, mitralyözleriyle,
hasretleri, iniltileri, mukaddes iştahları
ve karanlığa açılmış gözleriyle yürüyor,
yürüyor onlar kışlık saraya.
Putilovski zavottan bolşevik Kirof:
"— Bugün büyük bir gündür yoldaşlar, diyor,
büyük bir gün,
ve ihtar ederim ki, çapul yapmak isteyenlere,
artık kışlık saray ve bütün Rusya işçinin ve köylünündür."
Rüzgar,
kar
ve karanlık.
Onlar karanlık gibi kurnaz
rüzgar gibi cesur
yürüyor.
Yürüyor onlar kışlık saraya.
Tesviyeci topal Sergey,
"Hey gidi dünya, doyir, hey...
Ben 905'te, on yaşında geçtim bu yoldan.
En önde iri mazlum gözlü azize tasvirleri,
yalnayak çocuklarla kocakarılar
ve uzun saçlı papaz Gapon vardı.
İnsanları ve rüzgarları arkamıza almıştık.
Ve kışladı kırmızı pencerede bütün Rusyanın çarı,
siyah elbisesiyle sapsarı bakıyordu bize.
Ağlayarak toprağa diz döktü kadınlar,
ben kaldırmıştım ki elimi istavroz çıkarmak için
birdenbire dört nala kazaklar çıktı karşımıza.
Kazaklar şahlanmış bir at ve kapkara kalpaktı.
Çocuklar bağrışarak serçe yavruları gibi düştü yere,
bir at nalı ezdi benim dizkapağımı."
Ve topal Sergey bacağını sürüyerek
yürüyor onlarla kışlık saraya.
Rüzgardır,
kardır
ve karanlıktır hakim olan manzaraya.
Lehistan cephesinden gelen
Köylü İvan Petroviçin gözleri
karanlıkta kedi gözü gibi görüyor.
Kırmızı sakalına tükürüyor
ve "— Eh, Matuşka, diyor,
yeşil başlı ördek gibi toprağı çantaya attık."
rüzgarın
karın
ve karanlığın altında manzara.
ve limanda üç bacalı Avrora
ateş açtı kışlık saraya.
Ateş açtı sütunların arkasından
alyanaklı yunkerlerle, sarışın şişman orospular.
Tesviyeci Topal Sergey
"Hey gidi dünya, dedi, hey
Kerenski kalmış kimlere..."
Ve topal bacağının üstünden düştü yere.
Lehistan cephesinden gelen
Köylü İvan Petroviç
çok uzaktaki yağlı, semiz toprağı kedi gözleriyle görüp
ve kırmızı sakalına tükürüp
veçd içinde işletiyor mitralyözü.
Rüzgarın altında
Kırmızı tuğladan kışlık saray.
Bolşevik Kirof
"— Yoldaşlar, dedi, tarih,
yani işçi ve köylü sınıfları,
yani kızıl asker,
yani bir meş'ale yakıyoruz,
yoldaşlar, hücuma kalkıyoruz," dedi.
Ve Neva nehrinde buzlar kızarırken
onlar çocuk gibi iştahlı,
rüzgar gibi cesur,
kışlık saraya girdiler.
Demir, kömür ve şeker
ve kırmızı bakır
ve mensucat
ve sevda ve zulüm ve hayat
ve bilcümle sanayi kollarının,
ve küçük ve büyük ve beyaz Rusya ve Kafkasya ve Sibirya
ve Türkistan
ve kederli Volga boylarının
ve şehirlerin bahtı
bir şafak vakti değişmiş oldu.
Bir şafak vakti karanlığın kenarından
karlı çizmelerini Onlar
mermer merdivenlere bastığı zaman.

1947

NAZIM HİKMET

KOMSOMOL'UN 60. YILDÖNÜMÜNDE

Selam Olsun ______
______ Sınıfsız Toplumun Kurucularına

Büyük Ekim Devrimini yaşatan ve tüm dünya halklarına eşsiz bir zaferin mutluluğunu tattıran Sovyet işçi sınıfı, yeni yetişen nesle tarihi bir görev devrediyordu: sosyalizmin inşaasını tamamlamak ve sınıfsız toplumun kurucuları olmak!

Bolşevik Partisi, bu amaç doğrultusunda, gençliğin gücünün nasıl seferber edilebileceğini biliyordu. Bu önemli konu, daha devrim öncesinde, 1917 Haziran'ında toplanan 6. Parti Kongresi'nde esasa bağlanmıştı. Kongre, Lenin'in görüşlerini benimseyerek, ideolojik-politik olarak Parti'ye bağımlı olan ve bu anlamda yönetilen gençlik birliklerinin örgütsel bağımsızlığını tanımıştı. Bolşevik Partisi'nin yardım ve desteğiyle kurulan Genç Sosyalist İşçi Birliği (GSİB), Ekim Devriminin başarılmasında, aktif bir görev almıştı.

İşçi devletinin kurulmasıyla, sömürüye dayalı kapitalist düzen gerilerde kalıyordu; ne var ki mücadele henüz sona ermemişti. İşçi sınıfını, eski sömürücülerin bir daha canlanmasına fırsat vermeyecek kadar güçlendirmek; işçi sınıfı ve köylüler arasındaki farklılığı giderek ortadan kaldırmak; komünist ahlak ve anlayışta eğitilmiş yeni bir nesil yaratmak gerekiyordu.

1918 yılının 29 Ekim - 4 Kasım tarihleri arasında, Moskova'da toplanan İşçi ve Köylü Gençlik Birlikleri Kongresi, Sovyet Gençliğinin kendisinden beklenen görevlere karşı azminin göstergesi oldu. 22.100 komünist genci temsil eden 176 delege, geçmiş deneyleri değerlendirerek, oybirliğiyle şu kararı alıyordu: "Rusya Komünist Partisi (B) ile dayanışma halinde bulunan Birlik, kendisini, komünist fikirlerin yayılması ve Sovyet Rusya'nın yapısında aktif bir yer almaları için genç işçi ve köylüleri cesaretlendirme amacına adar."

Kongre, "Gözlerimizin önünde dünya sosyalist devrimi gelişiyor ve yeni bir hayat inşa ediliyor; biz, onun inşaasına güçlü bir örgüt olarak katılmalıyız" sözlerini maddileştiriyor, Rusya Komünist Gençlik Birliği'nin yani (Komsomol'un) kurulduğunu ilan ediyordu. Bu, yeni tip bir gençlik örgütlenmesiydi.

Komsomol, sadece Sovyet gençliğinin sosyalist devrim bayrağı altında savaşa çekilmesiyle yetinmeyip, uluslararası komünist gençlik hareketine de önemli katkılarda bulundu. Komünist Gençlik Enternasyonali'nin kuruluş kongresine 80.000 üye ile katılan Rusya Komünist Gençlik Birliği, diğer ülkelerin kardeş gençlik örgütleriyle bağlarını güçlendirdi. Bazı gençlik örgütlerindeki "öncülük" eğiliminin kırılmasında, komünist partilerin yönetici rolünün kavranmasında örnek oldu. 1919 yılında, Komsomol Merkez Komitesi, dünya gençlerini "kendi gençlik örgütlerini, genç komünist birliklerini" kurmaya çağırarak, şöyle diyordu: "onlar devrimin militan organları olmalıdırlar. Genç işçilerin bütün aktif ve devrimci güçlerini birleştirmelidirler; komünist devrim için işçi sınıfına yeni, cesaretli ve bilinçli savaşçılar vermelidirler."

Henüz, Sovyet iktidarının ilk dönemlerideyken bile, Komsomol iktidar organlarına temsilciler sokarak yönetime katılıyor, genç işçilerin durumunun iyileştirilmesinde, işçi devletinin en yakın yardımcısı oluyordu. Yeni kanunlar çıkartılarak, çocuk yaştakilerin çalışması yasaklanmış; genç işçilerin 6 saat ve tam ücretle çalışmaları sağlanmış; gece vardiyası ve fazla mesai kaldırılmıştı. Bunların uygulanmasının kontrol edilmesinde Komsomol örgütleri de sorumluydular.

Emperyalist orduların Sovyet ülkesini işgali ile birlikte şiddetlenen iç savaş, Komsomol için ilk önemli sınav oldu. Köylerden ve fabrikalardan kalkan Komsomol üyeleri karşı-devrimci Kolçak ve Denikin ordularına karşı, cephenin en tehlikeli bölgelerinde dövüştüler.

Sovyet iktidarının korunması ve sosyalizmin inşaasının her aşamasında, Komsomol bitmez bir enerji ve azimle sorumluluk üstleniyordu. Komsomol örgütleri, iç savaş sonrası fabrikaların onarılmasından üretimin arttırılmasına, okul binalarının donatılmasından eğitimin yeniden örgütlenmesine kadar, hemen her işte çalıştılar. Sovyet gençliğinin öncü örgütü, bir yandan gençliğin komünist düşüncelerle donatılmasına, onların ileri teknik ve bilimsel eğitimine yardım ediyor; bir yandan da, bu yönde attığı her adımı sovyet halklarının ortak mücadelesiyle birleştiriyordu. Komsomol, Sovyet toplumunun vazgeçilmez bir unsuru haline gelerek, yıllar öncesinde, "genç komünist neslin Birliği, adını hakedecektir" diyen Lenin'i doğruluyordu. Komsomol, "Leninist Komünist Gençlik Birliği" (LKGB) adını hak etmişti!

1935 Nisan'ında, Paris'te toplanan Dünya Gençlik Konferansı, LKGB'nin dünya çapında kazandığı saygınlığı, şu sözlerle dile getiriyordu: "Siz olmaksızın, barışsever politikasını telkin eden, barışın gerçek savunucularının tümü arasındaki bağları pekiştiren ülkenin gençleri olmaksızın, bu amaçlar için mücadele eden uluslararası gençliğin birliği güçsüz kalacaktır." İkinci Dünya Savaşı öncesinde, Komsomolun eriştiği bu etkin güç, dünya gençliğinin faşist saldırganlığa karşı mücadelesine büyük bir ivme kattı. İlerici ve komünist gençlik örgütleri, Sovyet vatanını korumakta militan bir savaş veren Komsomol'u kendilerine örnek alıyorlardı.

Leninist Komünist Gençlik Birliği, 60 yıldır sürdürdüğü onurlu kavgasında, Parti'nin programını ve hedeflerini kendisine rehber edindi. Parti ile yanyana savaştı. Ona yardımcı ve güvenilir rezerv oldu. Sovyet toplumunun gelişme hızına ayak uydurabilen, öncülük edebilen yeni neslin yaratılmasındaki görevini eksiksiz yerine getirdi. Bugün, tüm Sovyet cumhuriyetlerinin her bir yerinde, fabrikalarda, kollektif çiftliklerde, okullarda yer alan 38 milyon genç Sovyet insanı, Komsomol'un çatısı altında birleşmiştir. Komsomol üyeleri, dev endüstriyel projelerin planlanmasına, gelişkin fabrika ve çiftliklerin inşaasına ve bizzat üretime katılarak, gelişmiş sosyalist toplumdan sınıfsız topluma ulaşılmasında, gönüllü yardımlarda bulunuyorlar. Komsomol örgütleri, devletin yönetimine üretimin ve kamu işlerinin düzenlenmesine giderek daha güçlü bir şekilde katılıyor. Genç neslin yaşamlarıyla ilgili her türlü sorun, hükümet, kamusal örgütler ve Komsomol tarafından ortaklaşa ele alınarak çözümleniyor.

Sovyet toplumunun yarattığı gelişkin ortamda, Leninist Komsomol, kendi çalışmaları için daha büyük destek ve sonsuz imkanlar bulmaktadır. Bugün, 230'u aşkın çeşitli gazete ve dergi çıkartabilen, her yıl milyonlarca tirajda kitap yayınlayabilen Komsomol, sınıfsız toplumun kurulmasında - bu zor ama onurlu mücadelede - her zamanki gibi etkin rol almaya hazırdır.

Leninist Komünist Gençlik Birliği, 60 yıldır başardıklarıyla, barış ve sosyalizmin, enternasyonalizmin, gençlik planında eşsiz bir abidesi haline gelmiştir. Onun, gelecekte, sınıfsız toplumun kuruluşunda atacağı her ileri adım, kazanacağı her deney dünya gençliği için, en az 60 yıllık geçmiş kadar önemlidir. Dünya komünist ve demokratik gençlik hareketi, savaşsız ve sömürüsüz bir dünyanın kurulması yolunda, onu örnek almaya devam edecektir!

Selam olsun, sınıfsız toplumun genç kurucularına!

Selam, KOMSOMOL'a!

İran halklarının yanındayız

Amerikan emperyalizminin Orta Doğu'daki ikinci jandarması İran Şahı'nın kan ve zulme dayalı tahtı sallanıyor. Şah, geçtiğimiz günlerde son kozunu da kullanarak yönetimi orduya devretti. Ancak tüm baskı ve zulme karşı İran halklarının ve gençliğinin daha da geniş kitleleri kavrayarak yayılan özgürlük mücadelesi, askeri faşist diktanın Şah'ın yaklaşan akıbetini önlemeyeceğini daha bugünden göstermektedir.

Yıllardır ABD emperyalizmi başta olmak üzere emperyalistlerin desteği ile sadık köpeği SAVAK'ın yardımıyla saltanatını koruyabilen Şah için artık kaçınılmaz son geliyor. Emekçi halkın yükselen toplumsal muhalefetini susturmak için girişilen her hareket, daha güçlü bir özgürlük haykırışını körüklüyor. Gülistan Sarayı dışındaki gerçek görünümü, Ak Devrim masalının ardında yatan sefaleti gizlemeye Şahın ve köpeklerinin gücü yetmiyor. Bıçak kemiğe dayanmıştır İran'da. Bunun içindir ki Şah tahtını korumak için zulmünü daha da artırmaktadır. Ama içindeki korku hergün daha büyümektedir.

İran'da olup bitenler emperyalistleri de açıktan açığa harekete geçirmiştir. İnsan hakları şampiyonluğunu kimselere bırakmayan ABD Başkanı Carter, İran'da demokrasi isteyenlere "alçak" demiştir. Carter için onlar "alçak"tır elbet. Çünkü Şahın devrilmesiyle emperyalistler Orta Doğu'daki önemli kuklasını yitireceklerdir. Bu da onların işine gelmez. Carter işi daha da ileri götürmekte, müdahaleden söz edip, gözdağı da vermektedir. Ama emperyalistlerin Şahı kurtarmak için gösterdikleri çabalar sonuçsuz kalacaktır. İran'daki emekçi halk güçleri, dünya halklarının da desteğiyle monarko-faşist şah rejimini yıkacaktır. İran özgürlüğün şafağındadır. Zafer İran halklarının olacaktır.

Diyarbakır'da anti-demokratik uygulamalara son!

Demokratik örgütler üzerindeki baskılar yoğunlaşıyor

Diyarbakır POL-DER açılmalıdır!

Genel olarak Türkiye'de faşist saldırılar, kitle katliamlarına dönüşürken, özel olarak da Doğunun emekçi halkı üzerinde provokasyonlar yoğunlaştırılıyor. "Bölücülük" çığırtkanlığı yapılıyor. Ve demokratik kitle örgütleri üzerine terör estiriliyor. Diyarbakır faşist milliyetçi hareketin liderinin kovulmasından beri, demokratik niteliği ile parmakla gösterilen bir kent.

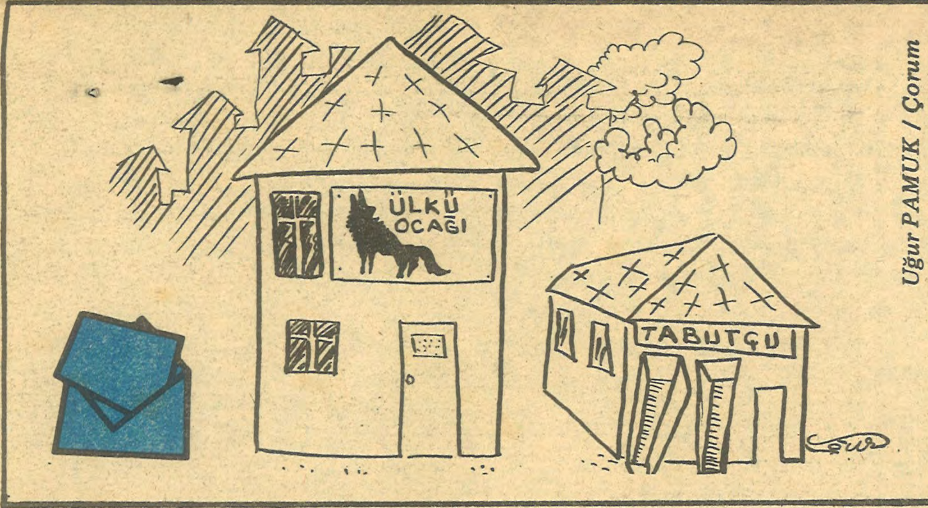
Ancak son zamanlarda faşist güçler sinsice bir hareket içindeler. Özellikle emniyet teşkilatının kilit noktalarını ellerine geçirmiş durumdalar. Son olarak Şirvan olaylarının yaratıcısı Hüseyin Balak ve Erzurum'da çeşitli olayların müsebbibi Ahmet Uzunoğlu ile Ağrı'dan gönderilen Reşat Anıl Utkular, emniyet teşkilatı içinde ve özellikle Birinci Şube'de üst mevkilere yerleşmişlerdir. Diyarbakır POL-DER şubesi de bu kişilerin baskıları sonucu mahkeme kararı olmadan uydurma sebeplerle kapatılarak 7 yöneticisi görevden alınmıştır.

Durumu protesto etmek amacıyla, 20'ye yakın demokratik kitle örgütü temsilcileri vilayet binasının önüne siyah çelenk koyarken polisin saldırısına uğramış ve TÖB-DER, SGB, DDKD şube başkanları ve DYÖD temsilcisi yakalanarak polisin dayak ve ağır hakaretlerine maruz kalmışlardır.

Bu antidemokratik uygulamaları protesto etmek ve durumu kamuoyuna duyurmak, ayrıca Diyarbakır'da bu ve bunun gibi faşist oyunlara izin verilmeyeceğini bildirmek amacıyla 17 demokratik kuruluş POL-DER Genel Başkanıyla birlikte bir basın toplantısı düzenlemişler ve daha sonra bu demokratik örgütler bir ortak bildiri hazırlayarak kentte dağıtmışlardır.

Fakat bildiri dağıtılırken, C. Savcılığından alındı belgesi alındığı halde, dağıtıcılar yakalanarak gözaltına alınmışlar ve bildirilere el konulmuştur. Bu bildirilerin toplatılması bile, demokrasi mücadelesinin en küçüğünden bile egemen ve şoven milliyetçiliğin ne denli korktuğunu belgelemektedir.

DİYARBAKIR'LI GENÇ SOSYALİSTLER

DDKD Kongresi yapıldı

DDKD (Devrimci Demokratik Kültür Derneği) 1. Büyük Olağan Kongresi 14 - 15 Ekim tarihlerinde Diyarbakır' da toplandı. Kongre'de, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi ve Sosyalist Gençler Birliği adına da birer konuşma yapıldı. Sosyalist Gençler Birliği adına konuşan MYK üyesi Y. Ziya Can, faşist saldırılar ve Doğu halkı üzerinde uygulanan baskı ve oynanmak istenen son oyunlara değindiği konuşmasında, Genç Sosyalistlerin enternasyonalist görev ve sorumluluklarının bilincinde olduklarını belirterek, ezen ve ezilen ulus gençliğinin birlikteliğinin önemini vurguladı.

Öte yandan, DDKD Kongresine bir kutlama mesajı gönderen Sosyalist Gençler Birliği Genel Başkanı Yaşar Yiğit, mesajında "İşçi sınıfı enternasyonalizmine ve halkların kurtuluş davasına yürekten bağlı olan örgütümüz Sosyalist Gençler Birliği, emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı sürdürülen topyekun mücadelede, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı ilkesinin kararlıca savunulmasını ve bu uğurda mücadele edilmesini temel görevlerinden sayar" demiştir.

Y. Ziya CAN Kongre'de konuşurken

Sanat Okulları

yesi Hakkında Kanun) bağlı olarak bir yıl sonra çıkartılan bir kararnameye göre işleyen ve her okulda bulunan döner sermaye esasına göre yapılmaktadır. Öğrencilerin mesleki eğitimlerini geliştirmek için değil, sırf piyasada satarak para kazanmak (döner sermayeyi artırmak) amacıyla yapılan bu malların pazarlaması, ya sergiler açmak ya da "eşe dosta" satmak yoluyla yapılmaktadır. Sürekli olarak piyasa işleri yaptırılan ve yine 20 günlük staj süresince tam bir işçi gibi çalıştırılan öğrencilere, tüm bu çalışmalarının karşılığı olarak, göstermelik, gülünç ücretler (toplam 200-300 TL. kadar) verilmektedir. Bu ücretlerin saptanması da, tümüyle keyfi bir şekilde (atelye şefinin takdir ettiği kadar) olmaktadır. Ayrıca, bu işlerden gelen onca paranın, kimler tarafından ve nasıl kullanıldığı da, özellikle sanat okulu öğrencilerinin malumudur. Bu arada, stajlarını fabrikada çalışarak yapan öğrencilere de, ya hiç bir ücret verilmemekte, ya da asgari ücretin kat kat altında (patronun insafına kalmış) cüzi bir ücret verilmektedir.

Sanat okulu öğrencileri, sömürülmelerinin yanısıra, kötü çalışma koşulları altında, güvenliksiz bir ortamda çalışmaktadırlar. Kullanılan araçların çoğunun ilkel ya da bozuk olması iş kazalarına neden olmaktadır. Kazaya uğrayan öğrencilerin tedavisi genellikle hastahanede değil, okulda ayak üstü yapılmaktadır. Hatta, çoğu zaman gerekli izin dahi verilmemektedir. Öğrenciler, havası bozuk, zehirli yerlerde çalıştırılmakta, zehirlenmeye karşı verilmesi zorunlu olan süt, yoğurt vb. gıdalar verilmemekte, atelyelerde gerekli temizlik maddeleri bulundurulmamaktadır vb... Bu tür örnekleri sayfalar boyu çoğaltmak mümkündür, ancak sanırız bu kadarı da yeterlidir.

Görüldüğü gibi, sanat okullarında okuyan öğrencilerin sorunları saymakla bitmeyecek kadar çoktur. Biz bu yazımızda, bu sorunlara sadece genel hatlarıyla değindik. Bundan böyle de, yeri geldiğince sanat okulu öğrencilerinin her bir sorununu ayrıntılı olarak ele alacağız. İnanıyoruz ki, sanat okulu öğrencilerinin demokratik talepleri uğruna sürdürdükleri mücadele, önümüzdeki günlerde daha ileri boyutlara ulaşacak ve genç sosyalistler bu konuda da üzerlerine düşen öncülük görevini hakkıyla yerine getireceklerdir.

ULUSAL SORUN VE GENÇLİK-2

(Orta sayfadan devam)

raş verirken, ezilen ulusun ayrılma hakkı dahil bütün ulusal ve demokratik haklarını, kısa ve uzun vadeli taleplerini kararlıca savunurlar.

EZEN VE EZİLEN ULUSLARIN EMEKÇİLERİ ARASINDA KARŞILIKLI GÜVENİN SAĞLANMASI

İşçi sınıfı sosyalizminin ulusal sorun konusunda getirdiği ilkeler, esas olarak ezen ve ezilen ulusların emekçilerinin gönüllü birliği ve karşılıklı güvenini amaçlarlar. Çünkü, ulusların kaynaşması hedefine ulaşabilmek için, ulusların emekçileri arasında güven ve kardeşlik duygularını geliştirmekten başka bir yol yoktur. Bilindiği gibi, burjuvazi ayrı ulusların emekçilerini birbirine düşman etmek için özel bir çaba gösterir. Emekçilerin birliğini engelleyebilmek amacıyla, ezen ulusun burjuvazisi, kendi ulusu içerisinde şoven milliyetçiliği körükler, ezen ve ezilen ulusların emekçileri arasına suni düşmanlık tohumları eker. Sosyalistler ise, tüm ulusların proleterlerinin birliğine, ezen ve ezilen uluslara mensup emekçilerin dayanışmasına büyük değer verdiklerinden, güven duygusunun gelişmesi için azami çabayı gösterirler. Bunun için de, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını (yani ezilen ulusun ayrılma hakkını) tavizsizce savunurlar. Tüm imtiyazlara, ulusal ayrıcalıklara kararlıca karşı çıkarlar. Ulusların tam hak eşitliğini ve aralarındaki ilişkilerin gönüllü bağlara dayanması gerektiğini savunurlar.

Lenin, ezen ve ezilen ulusların halkları arasında karşılıklı güvenin sağlanmasına büyük bir önem vermekteydi. Sosyalistlerin bu konuda azami hassasiyeti göstermeleri gerektiğini belirtmekte ve "bir milletin güvenine sahip olmamak kadar kötü birşey olamaz" diyerek sorunun önemini vurgulamaktaydı. Gerçekten de, bu güvensizlik özellikle ezilen ulus emekçilerinden, ezen ulus emekçilerine yönelmiş haklı temelleri olan bir duygu olduğundan, ezen ulusun sosyalistleri, ezilen ulusun emekçilerine güven verecek şekilde net ve kararlı bir politika izlemek zorundadırlar. Yine, dünya devrimci pratiğinde, ezilen ulusun devrimcilerinin ve ilericilerinin ezen ulus devrimcilerine ve ilericilerine güven duymadıkları durumlar da olmuştur. Bu nedenle, Lenin, ezilen ulusun ilerici güçlerinin ezen ulus devrimci - ilerici güçlerine karşı güvensizlik duymalarının anlayışla karşılanmasını ve aradaki güvensizliklerin kalkması için inandırıcı çabalar gösterilmesini öğütlemiştir. Hiç kuşkusuz güven duygusunun sağlanmasında asıl görev ezen ulus sosyalistlerine düşer.

SOSYALİST GENÇLİK VE ULUSAL SORUN

Ezen ve ezilen ulusların sosyalist gençliği de, hiç kuşkusuz, bilimsel sosyalizmin bu ilkelerini uygulamak ve gençlik alanında bu doğrultuda çalışma yapmakla yükümlüdürler. İşçi sınıfı bilimi, sosyalistlere emekçiler arasında bu konuda ne gibi çalışmaları öğütlüyorsa, sosyalist gençlik kuruluşları da gençler arasında aynı ilkeler ışığında davranmak zorundadırlar. Sosyalist gençler de, ezilen ulusun bütün ileri ulusal ve demokratik haklarını savunmakla kalmayıp, aynı zamanda ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını da kararlıca savunmalı ve propagandasında bu konu üzerine titizlikle eğilmelidirler.

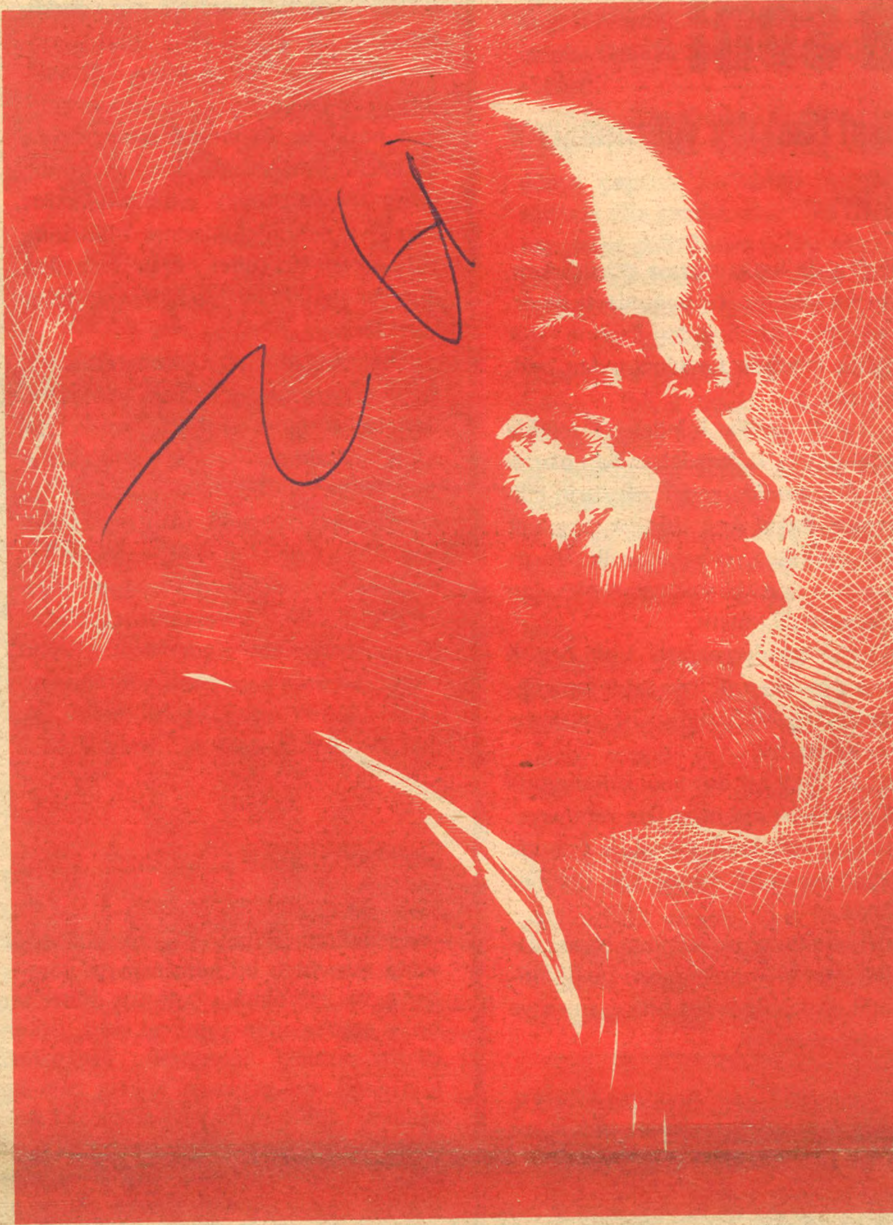
Bir ülkedeki sosyalist gençlik hareketi, işçi sınıfı politik mücadelesinin gençlik içerisindeki bir parçası olduğuna göre, sosyalist gençlik örgütlenmesi de bütünüyle enternasyonalist temeller üzerinde yükselmeli ve işçi sınıfının bütün ilkelerinde olduğu gibi, ulusal sorun konusundaki görüşlerinde de güven verici enternasyonalist ve bilimsel bir politika izlemelidir.

Gelecek yazımızda, Türkiye'de ulusal sorun konusuna değinerek, gençliğin durumu ve gençlik hareketine, özellikle sosyalist gençlik hareketine düşen görevleri genel hatlarıyla ele alacağız.

Büyük Ekim Devrimi'nin yolunda insanlığın geleceği aydınlıktır

İşçilerin, askerlerin ve köylülerin büyük çoğunluğunun isteğine, Petrograd'ta işçilerin ve garnizonun zafere ulaşan ayaklanmasına dayanan kongre, iktidarı ele almıştır."

7 Kasım 1917'de toplanan İşçi ve Asker Sovyetleri Tüm Rusya 2. Kongresi, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin başarıldığını, dünyaya böyle duyurdu. İnsanlık tarihinde, ilk kez, işçi ve köylülerin denetiminde, onların yönettiği yepyeni bir devlet kurulmuştu. Kapitalizmin sömürü ve acı üreten çarkları, bundan böyle, Çarlık Rusyası'nda işleyemeyecekti. Yüzlerce yıldır, insanlığı barış ve özgürlüğe hasret bırakan kapitalizmin sonu yakınlaşıyordu.

Ekim Sosyalist Devrimi ile, dünya işçi sınıfı, burjuvazi karşısında çok önemli bir mevzi kazanmış; devlet olarak örgütlenmeyi başarmıştı. Böylece, Marks ve Engels'le birlikte olgunlaşan, onların kurucusu oldukları işçi sınıfı bilimi, hayatın içinde yaşayan bir gerçekliğe dönüşüyordu.

Rus proletaryası, bu zaferine zorlu bir mücadele sonucunda ulaştı. Lenin'in önderliğindeki Rusya Komünist Partisi, kendinden önce başka ülkelerde kazanılan deneylerden yararlandığı gibi, kendi mücadelesinde öğrendikleriyle, işçi sınıfının deney hazinesini zenginleştirdi. Bolşevik Partisi, nasıl yeneceğini öğreniyordu. Devrim yolunda, Parti'nin önüne çıkan her sorun, Lenin'in titiz ve bilimsel yaklaşımlarıyla çözüme kavuşturuluyordu. Büyük Ekim Devrimi'nin getirdikleriyle, Lenin'in katkılarıyla, Marksizm, dünya işçi sınıfının elinde yenilmez bir silah haline geldi.

1917 yılına gelinceye kadar, işçi sınıfının devrimci iktidarının nasıl olacağı sorusu, tam anlamıyla açıklığa kavuşturulamamıştı. Bir Paris Komün'ü vardı. Bir de, 1905 devrimi sırasında şekillenmiş olan "Sovyetler" düşüncesi yaşıyordu. Bolşevik Partisi, fabrika temsilcilerinden oluşan "İşçi Sovyetleri"nin önemini, ta o zamandan görmüştü. 1917 Şubat'ında, ayaklanan işçi ve köylü yığınları Çarlık düzenini yıktıklarında, Rus burjuvazisi kendi kurduğu hükümetle devrimi noktalamak istiyordu. Bolşeviklerin girişken ve kararlı çabaları, Sovyetler'in yeniden kurulmasını sağladı. Rus burjuvazisi, bir yanda, kendi iktidarını sağlamlaştırmak için çalışırken, öte yanda emekçi halk İşçi Köylü ve Asker Sovyetleri'ni tanıyor, kendi yönetimine sahip çıkıyordu. Sovyetler, burjuva düzenini altüst ederek fabrikaları, köyleri ve karargahları yönetmeye başlamıştı. 1905 Devrimi'nde ayaklanma organları olarak doğan "sovyetler", Rus emekçi halkının 1917 atılımında devrimci iktidar organlarına dönüştüler. Böylelikle, işçi sınıfı kendi devrimci yaratıcılığı ve sağduyusu ile nasıl yöneteceğini de öğrenmiş oldu. Rus devriminin bu kendine özgü sonucunu, Sovyetlerin özünü, Lenin şöyle anlatıyordu: "Komün, ne yazık ki, sosyalizmi getirmekte fazla gecikti. Komün'ün gerçek anlamı, burjuvaların aramayı adet edindikleri yerde değildir; Komün'ün esas anlamı, özel bir devlet tipi yaratmasındadır. Oysa, bu cins bir devlet, Rusya'da zaten doğmuş bulunuyor: bu devlet, işçi asker vekillerinin sovyetleridir."

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin, Çarlık Rusyası'ndan tüm dünyaya saçtığı tohumlar, halklar ve insanlar arasında dostluk ve kardeşlik ruhunu yeşertti. Yeni Sovyet devleti, ilk dönemlerinden başlayarak, sosyalizmin barış ve özgürlükten yana özünü göstermekte gecikmedi. Kendi kurtuluşunu kazanan Rus halkı, Çarlık zulmü altında ezilen diğer halkların özgürlük ve kendi geleceklerini belirleme haklarına saygıyla sahip çıkıyordu. Bu soylu davranış, sömürü ve baskının doğurduğu kini, nefreti sildi; sonsuz bir güven ve birlik duygusu aşıladı. Bir anda özgür olan Çarlık Rusya'sındaki diğer halklar da yönlerini Ekim Sosyalist Devrimi'nin yoluna çevirerek, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin kuruluşuna katıldılar. Farklı ulustan halkların, karşılıklı eşitlik ve gönüllü işbirliği temeli üzerinde, serbestçe ayrılma hakları saklı kalarak, tek bir devlet çatısı altında birleşmelerinin sosyalizm ile nasıl mümkün olduğu gözler önüne serilmişti.

Çarlık hükümeti, baştan beri, Türkiye ve Balkanlar'da yeni sömürü alanları arayan, saldırgan bir politika izleyegelmişti. Oysa, Ekim Devriminin, emperyalizme karşı savaşan Türkiye halklarına uzattığı bir dost eli oldu. Rusya'daki iktidar değişikliğiyle, işgalci Çar ordularının yerini, Sovyet halkının desteği alıyordu. Karşı-devrimin içten, emperyalizmin dıştan saldırıları -Sovyet halkının kendisinin zorda olması- bile, ona, Anadolu'daki özgürlük kavgasını unutturamamıştı. Emperyalizmin, Türkiye'de yenilgiye uğratılmasında genç işçi devletinin sağladığı destek, Sovyet ve Türkiye halklarının bilinçlerinde unutulmaz bir iz bıraktı.

Bugün, Ekim Sosyalist Devrimi'nin üzerinden 61 yıl geçmiş bulunuyor. 61 yılda, insanlık tarihi, akıllara durgunluk veren değişmelere şahit oldu. 1917'de, Sovyet halkının dünyaya attığı temeller üzerinde, bambaşka bir hayat yükseldi.

Sosyalizm, birkaç ülkenin sınırları içinde kalmadı. Sovyetler Birliği'nden taşıp, dünyanın üçte birinde yaşanan güçlü bir sistem haline geldi. Sosyalist ülkelerde, hiç bir engel tanımayan gelişim, sadece bu ülke halklarına değil, tüm insanlığa sonsuz imkanlar hazırladı. Gelişkin sosyalizm koşullarındaki ülkelerde üretici güçlerin gelişim seviyesi, dünyayı tanımaz hale getirdi. Dünya sosyalist sistemi, emperyalist kapitalizm karşısında, caydırıcı bir ekonomik, siyasi ve askeri güce ulaştı. Emperyalizmin savaş kışkırtıcılığı ve saldırganlığı dindi; sömürge zincirleri paramparça oldu. Sayısız ülke, köşeye sıkışan emperyalizmin azgın sömürü ve zulmünden kurtuldu. Sömürü alanları daralan kapitalizm, gerilemeye ve çözülmeye başladı. İleri kapitalist ülkelerde, güçlenen işçi sınıfı hareketi, emperyalist tekellerin elini kolunu bağladı. Her tarafından sarılan emperyalizm can derdine düştü. Lenin'in barış içinde bir arada yaşama politikasını yaratıcı bir şekilde sürdüren sosyalist ülkeler, barış ve yumuşama politikasını emperyalizme dayattılar.

1917 yılında, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin yaktığı ateş, tüm dünyayı sararak, tarihte çok önemli bir dönüm noktası oldu. Öyle ki, günümüzde Ekim devrimini bilmeyen ve onu kendisine örnek almayan tek bir ülke halkı kalmadı. Tüm dünya halkları, savaşsız ve sömürüsüz bir gelecek hazırlamak, barış ve sosyalizmin hakim olduğu bir dünya yaratmak yolunda azimle yürüyorlar.

Hayat, çoktandır, sosyalizmin belirlediği yönde akıyor. Şimdiden görülmektedir ki, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ile başlayan kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı, bir gün, tüm dünyada sınıfsız tek bir toplumun yaratılmasıyla noktalanacaktır. Kapitalizmin yaşanacak çok az bir ömrü kalmıştır. Kapitalist yaşam tarzı, yüzlerce yıldır insanlığa çektirdiği acılarla birlikte yok olup, unutulacaktır.

Ama, Ekim Devrimi ve onun adı, insanoğlu varoldukça yaşamaya devam edecektir.

Bağımsızlık-Demokrasi-Sosyalizm Yolunda GENÇ SOSYALİST
Sahibi: Yaşar YİĞİT ● Sorumlu Müdür: H. Mehmet YALÇIN ● Abone Koşulları: 6 aylık 50 TL, 12 aylık 100 TL ● Adres: Başmusahip Sokak Tan Apt. 10/11, Cağaloğlu-İstanbul ● Dizgi: Çığ Yayıncılık ● Baskı: Daily News Web Ofset Tesisleri, ANKARA

Sayın: A.S.T.E.R. – İŞ ~~Çakırgöz Sokak 3/5 Hasköy~~ İSTANBUL

fantan mah ~~istanbul cad~~ eki çiçeklikli sokak no-5/2 / ist galatasaray